

Giới thiệu Lão Đại Tha Cho Em

Cô là sát thủ bậc nhất của thế giới ngầm, biệt danh là Mèo Hoang. Cô là người phụ nữ vừa thông minh lại xinh đẹp khiến cho đàn ông khao khát và run sợ.

Hắn là lão đại của thế giới ngầm, một kẻ lạnh lùng nắm trong tay mạng sống của rất nhiều người nhưng hắn không muốn giết người vì ngại bẩn.

Hắn có những câu nói mang thương hiệu của bản thân mình:

"Đàn bà đối với tôi không thiếu nhưng đừng đòi hỏi tình yêu của tôi, vì đối với tôi nó là một thứ xa xỉ"

"Điều tôi nghĩ tới mỗi khi thức dậy là sự an nguy của em chứ không phải của tôi"

"Nếu tôi biết em bỏ tôi mà đi, tôi khuyên em hãy chạy thật xa, đừng bao giờ để tôi bắt được em. Vì một khi tôi đã bắt được, tôi chắc chắn với em một điều rằng: Dù em có chạy đằng trời, cũng không thoát khỏi tôi "

"Dậy đi được không em? Đừng ngủ nữa. Nếu em cứ nằm im như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ bỏ lại tất cả mà đi theo em mất. "

Tác giả: Giới thiệu hấp dẫn không? Nếu có thì hãy bắt đầu đọc đi. Tôi chắc rằng nó sẽ không làm bạn thất vọng đâu." Hay thì vote cho tôi nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đảo Bali

"Oh, jingle bells, jingle bells

Jingle all the way

Oh, what fun it is to ride

In a one horse open sleigh

Jingle bells, jingle bells

Jingle all the way

Oh, what fun it is to ride

In a one horse open sleigh..."

Không khí Noel tràn ngập trên hòn đảo Ba-li xinh đẹp của đất nước In-do-ne-si-a. Cô - Nhan Thanh Mẫn đang đứng trong một tiệm bán cây thông.

- "Ông chủ, cây thông này không bao giờ có giá trên 5000 USD. Ông đừng ở đó mà nói giá trên trời với tôi!". Nhan Thanh Mẫn cau mày nhìn người đàn ông phía đối diện.

Nhan Thanh Mẫn định mua cây Noel 1m2 này về làm quà cho cô bạn Tú Ly của mình. Con nhỏ đó suốt ngày cứ đòi quà khiến cô đau đầu không dứt.

Ở đây bán cây thông đẹp nhất nhưng mà cô không nghĩ nó lại đắt như thế. 1m2 mà 5000 USD ?

- "Này cô, cây thông nào cũng phải có giá của nó. Đây là cửa hàng, không phải chợ búa mà cô đòi trả giá. Tôi lặp lại một lần nữa: Cây thông này dù có 4999 USD tôi cũng không bán."

Ông chủ của cửa tiệm mỉm cười thách thức. Hừ, giám trả giá trong cửa hàng của ông?

- "Con mẹ nó chứ, bây giờ ông không bán đúng không? Tôi đã rất kiên nhẫn để đứng nói chuyện với ông suốt 2 tiếng đồng hồ rồi đây nè. Cây thông này có gì mà hơn 5000 USD ông chỉ ra cho tôi coi? Nó cũng như bao cây thông bình thường thôi. Có lá, có cành, có chấu, sinh trưởng bình thường, trang trí không nổi bật. Mà con mẹ nó chứ, hơn 5000 USD ở điểm nào?"

Mẹ kiếp, khách hàng là thượng đế mà ông nói bằng cái giọng đó với khách hàng đó hả? Đây là phép phục vụ khách của cửa hàng bán cây thông đứng số 1 trên thị trường tiêu thụ đây à?

Ông có tin là tôi cho ông đẹp tiệm ngay bây giờ không? Tôi hỏi ông: 2500 USD hay muốn đẹp tiệm về hưu sớm? "

Nếu không phải vì Tú Lan đòi cô nhất định mua bằng được cây thông này thì cô chẳng dư thời gian đâu mà cãi nhau với ông chủ này.

"Cô đã biết đây là cửa hàng tiêu thụ số 1 của thị trường về cây thông thì tôi nghĩ, cô cũng đã biết giá cả ở đây như thế nào rồi chứ."

"Mẹ kiếp, tiêu thụ số 1 của thị trường thì nhất định phải bán phá giá à? Ông nói dễ nghe đấy chứ. Cửa hàng tiêu thụ số 1 thì đáng nhẽ ra phải bán giá hợp lý, thái độ phục vụ suất sắc, tiếp đãi chu đáo. Ông có tin là từ một cửa hàng số 1 liền đứng số 50 không? Tôi lặp lại câu hỏi một lần nữa: 2500 USD hay đẹp tiệm? "

Kim nén...Mình nhất định phải kim nén...Không được đập đồ...Nhan Thanh Mẫn, vì Tú Ly....

"Cô gì đó, từ từ thương lượng...không cần gấp gấp..." Ông chủ tiệm cười xuề xòa...Ông chọc nhăm người rồi thì phải...

"2 tiếng, à không 2 tiếng 15' rồi...thương lượng chó má gì nữa. Mau trả lời câu hỏi của tôi."

Hít thở sâu....Hít thở sâu...

"Tôi bán...tôi bán...cô bình tĩnh" Ông lặng lẽ nuốt nước miếng. Bộ dạng cô gái này thật dọa người.

"Chuyển hàng qua địa chỉ này. " Nói xong, cô bóc tờ giấy nhỏ bên cạnh bàn ghi tên, địa chỉ,...rồi móc tờ chi phiếu, kí tên rồi đưa cho ông.

Nhan Thanh Mẫn nghiêng răng ken két rồi bước ra cửa hàng. Mặt hầm hực đi về khách sạn, không có gì để xả giận, cô sút mấy cục đá ven đường.

Cô biết cô dễ nổi nóng, phải tập kim chế, bình tĩnh..nhưng mà...Càng suy nghĩ càng bức bối...

Bỗng có một bóng đen ép cô vào tường xi măng bên cạnh, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn Organ vang lên:

"Đắc tội"

Rồi có cái gì nóng nóng mút lấy đôi môi hoa anh đào của cô.

Nhan Thanh Mẫn tròn tròn mắt, đại não nhanh chóng phản ứng lại. Cô cắn mạnh vào môi của hắn.

Có vẻ hắn hơi bất ngờ, buông môi cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô đến nỗi thấy hình ảnh hắn trong đó. Môi hắn chảy máu. Và cũng lúc này, hắn mới có dịp chiêm ngưỡng nhan sắc mặn mà, quyến rũ của cô. Vân trán cao ráo, hàng lông mày ngang màu nâu, tôn lên nước da trắng ngần của cô, đôi mắt màu nâu sáng, trong suốt như pha lê khiến hắn không kiềm được nhìn đến mắt hắn, chiếc mũi cao dọc dừa trắng muốt, dưới một chút là đôi môi đỏ mọng, hơi sưng lên vì bị hắn cưỡng hôn.

Nhan Thanh Mẫn hài lòng nhìn anh ta, nhe răng cười ha hả. Tiếng cười lạnh lạnh của cô kéo hắn về thực tế, hắn lại hôn cô lần hai.

Mút lấy mút để môi cô, dùng lưỡi lục soát khoang miệng của Nhan Thanh Mẫn. Vị máu tanh cùng hương vị ngọt ngào của người con gái đối diện khiến hắn mê mẩn và hôn cuồng nhiệt hơn.

Cô chau mày, định dùng chân đá vào " bộ phận" đó của hắn, nhưng vừa nhấc chân, lại bị hai chân hắn ta kẹp chặt. Hai tay Nhan Thanh Mẫn dùng sức kháng cự lại hắn, nhưng người hắn cứng như đá, sức của cô như nước đổ lá môn.

Cô nghe thấy có rất nhiều bước chân đang tiến về phía này, môi hắn ta di chuyển xuống gần tai cô, hơi thở dồn dập phả vào tai khiến cô nhột nhột, hắn cất giọng:

"Chút nữa họ tới, nghe lời tôi, kêu to lên."

Bàn tay giữ chặt gáy bây giờ chu du những đường cong của cô, nhấc một chân quặp vào hông anh ta, khiến cơ thể hai người sát đến nỗi, cô có thể cảm nhận vật dưới thân anh đang cọ xát vào đùi.

Cô đang mang váy ngắn tới đầu gối, bó sát cơ thể. Bây giờ anh nhấc chân cô lên khiến chiếc váy kéo lên cách một gang tay nhỏ nữa tới hông.

Tương tôi là loại gái điểm à? Tôi đang bức nên chơi với anh một chút cũng không sao.

"Tôi nhận được gì? " Nhan Thanh Mẫn cười quyến rũ, ghé vào tai anh ta, day đi day lại.

"Em muốn gì? " Anh cắn vào xương quai xanh gợi cảm của Nhan Thanh Mẫn. Thơm quá...Mùi thật dễ chịu...

"Tôi muốn anh thì sao? " Nhan Thanh Mẫn thổi nhẹ vào tai anh, hỏi ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giúp

- "Tôi muốn anh thì sao?" Cô thối nhẹ vào tai hắn, hỏi ngược lại.

Chưa kịp nghe câu trả lời của hắn, tiếng bước chân chạy loạn càng ngày càng gần.

- "Kêu to lên" Hắn nhẹ nhàng để lại những "dấu ấn" như hoa hồng trên làn da căng mịn của cô.

Hiểu ý, cô bắt đầu rên rỉ.

- "A...ư..."

Tay hắn bạo dạn hơn, luồn vào chiếc váy, lấy ngón trỏ ma sát nhịp nhàng "hang động".

- "Đừng...a..." Thân cô nổi lên một hồi tê dại. Mặc dù chỉ cách lớp vải mỏng của quần nhỏ, nhưng cũng đủ để người cô mềm nhũn ra.

Tiếng bước chân bỗng dừng lại, rồi đổi hướng đi.

Cô thở phào, đẩy mạnh hắn ra. Hắn cũng buông người cô ra. Bỗng đôi mắt chim ưng hẹp dài của hắn híp lại.

- "Cô là Mèo Hoang?" Hắn nghi ngờ hỏi. Lúc này, hắn nhìn thấy sau tai cô xăm hình 1 con mèo nhỏ chỉ bằng một đốt tay ngón út.

Chẳng lẽ đây là sát thủ Mèo Hoang mà thiên hạ đồn? Cô độc lãnh (độc nhất = *một mình* + lãnh đạm). Cô quyến rũ. Cô mượt mà. Cô thông minh. Cô xảo trá. Cô như con mèo hoang nhỏ, lúc làm cho người ta điên dại, lúc làm cho người ta mê mẩn, lúc làm cho người ta tức đến chết.

- "Anh nghĩ sao?" Nhan Thanh Mẫn vừa chỉnh lại váy vừa hỏi.

- "Mùi vị không tồi" Hắn nhếch mép cười.

Cô nhìn hắn, thân nhiên chia bàn tay ra, vẫy vẫy.

Hắn rút tờ chi phiếu, kí tên rồi đặt vào lòng bàn tay cô.

- "Anh nghĩ việc tôi làm đáng giá 5000 USD?" Nhan Thanh Mẫn cười lạnh.

Hắn lại rút ra thêm ba tờ chi phiếu đều ghi 5000 USD đưa cho cô.

- "Đủ không?" Hắn nhếch mép hỏi cô.

Hắn đưa ra vẻ mặt "cô muốn bao nhiêu" nhìn cô chăm chăm.

- "Tiền đối với tôi không bao giờ là đủ cả. Tâm trạng tôi không được tốt, coi như lần này không tính phí. Nếu để lần sau tôi gặp lại anh mà có chuyện nữa, thì tôi không chắc sẽ lấy dưới 50 tờ chi phiếu đâu. Bye" Dứt lời, Nhan Thanh Mẫn ngông nghênh bước đi.

"Đúng là Mèo Hoang" Hắn cười như có như không, dõi theo bóng lưng ngạo nghễ của cô.

(Uncover - Zara Larsson)

Nhạc chuông điện thoại vang lên bất chợt. Nhan Thanh Mẫn lấy điện thoại trong túi xách ra, nhìn thấy dòng chữ hiển thị nhấp nháy trên màn hình điện thoại, trong mắt cô hiện lên một tia ảo não nhưng nhanh chóng bị che lấp đi.

- "Alo, Tú ly, sao lại gọi cho tớ?" Cô vừa đi vừa nghe điện thoại.

- "Câu gối mặt với tớ à? Về công ty gấp, cậu đi hơn 2 năm, việc trong công ty một mình tớ lo liệu. Còn công ty của tớ vứt đấy ai lo. Đồ khốn nạn này, về mau cho tớ..." Tiếng rống từ loa điện thoại phát ra nghe đến chói tai.

- "Tú Ly, bình tĩnh, có chuyện gì? Tớ không tin là hơn 2h sáng cậu gọi tớ về gấp đâu nhé" Nhan Thanh Mẫn lấy chìa khóa, mở cửa phòng khách sạn.

(Ở đoạn này tôi giải thích một chút, Mẫn đi mua quà cho Ly là 8 giờ sáng ở đảo Ba-li, mà Ly gọi điện thoại cho Mẫn là 2 giờ sáng Tô Châu, Trung Quốc. Thật ra thì tôi chém đấy, tôi không biết hai bên này chênh lệch bao nhiêu giờ nên ghi đại vào. Có gì sai sót mong độc giả lượng thứ cho tôi.:))

- "Bên công ty đối tác muốn gặp Nhà thiết kế bộ Đại Dương Và Em để tỏ lòng thành ý của họ, tớ đã gọi điện xin lỗi vì Nhà thiết kế đi công tác chưa về, có thể hẹn lần khác. Nhưng họ không chấp nhận, Tiểu Mẫn, cậu về mà giải quyết đi. Đây là đối tác làm ăn lớn đấy, không được để mất. Với lại, cậu về nhanh cho tớ, tớ phải chăm sóc Tiểu Miên Miên nhà tớ nữa....." Tú Ly ưỡn oai nói.

- "Rồi rồi, tớ sẽ đặt vé bay về. Cậu cứ cảm rằm mãi. À, tớ mua quà cho cậu rồi, khoảng một tuần nữa, hàng về. Tối 9 giờ ra sân bay đón tớ." Cô vừa lấy quần áo từ trong tủ bỏ vào vali màu đen, vừa nói chuyện điện thoại.

- "Ok, tớ cúp đây."

Thu dọn xong, Nhan Thanh Mẫn ra ban công, hóng gió. Kí ức từ trong ngăn sâu nhất của trái tim cô, tràn về...

Trên một khu vườn, có hai bóng người cao thấp đang nói chuyện với nhau...

- "Ba, ba bỏ con với mẹ mà đi theo bà ta sao?" Một cô bé mang bộ đồ ngủ hình rô-bốt màu xanh đang níu tay người đàn ông phía đối diện. Giọt nước mắt to tròn như hạt đậu chạy dài hai bên má, cô bé nói với giọng nghẹn ngào. Và cô bé đó chính là Nhan Thanh Mẫn lúc 5 tuổi.

- "Mẫn Mẫn, ba không yêu mẹ con thì hà cớ gì phải ép buộc sống chung với nhau" Người đàn ông cúi thấp người, lau nước mắt cho cô, cười nhạt nói.

- "Vậy...con sinh ra là bắt đắc dĩ sao?" Cô mở to mắt, chất vấn ông.

- "Về chuyện này, con nên hỏi mẹ. Ba đi đây. Tạm biệt con " Xoa đầu nhẹ, ông quay lưng bước đi.

Nếu bắt đắc dĩ...thì sinh ra cô làm gì?

Nếu bắt đắc dĩ...thì tại sao lại đến với nhau?

Nếu bắt đắc dĩ...thì...đến bây giờ cho cô chứng kiến cảnh như thế này..?

Ràng buộc..?!!

Sinh ra cô không phải càng ràng buộc nhau hơn sao?

...

Hàng vạn câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu cô...Thất thần, cô quay về nhà. Cô bỗng thấy có rất nhiều người đứng trước nhà cô, xì xầm bàn tán chuyện gì đó.

Linh cảm xảy ra chuyện không lành, cô chạy như bay vào nhà. Có rất nhiều cảnh sát, nhưng có một việc cô không ngờ đến..

Mẹ cô thất cổ tự tử..!

Cô đứng sững. Nhìn trân trân vào mẹ cô. Bà mặc chiếc váy trắng, đeo tạp dề màu tím nhạt, mắt nhắm tịt, mái tóc xõa rối tung, che lấp khuôn mặt của bà.

Máu..

Nhỏ từng giọt, từng giọt ướt một bên chiếc váy, tí tách xuống sàn,tạo thành một vũng trên nền gỗ lạnh băng.

Mẹ...Tại sao người ra nông nỗi này???

Hết bỏ bỏ con đi..

Bây giờ lại đến mẹ ư...?

Cô không khóc. Ánh mắt của cô lúc đó vô hồn mà trống rỗng.

Ba ngày sau, cô đưa tang mẹ.

Không một ai đến thăm, nhà nội lẫn ngoại..

Cô biết lúc chưa có cô, mẹ đã tuyệt tình bên ngoại đã đi theo ba, bên ngoại ngăn cấm không cho mẹ lấy ba. Tình yêu...khiến con người ta đôi bại đến như thế sao???

Tình yêu...khiến con người ta tuyệt vọng rồi dẫn đến cái chết sao???

Cô thăm thẳm trong lòng " Tình yêu là thứ xa xỉ đối với cô. Cô nguyện cả đời không yêu, không yêu bất kì ai..để khỏi phải tuyệt vọng, để khỏi đau khổ, để khỏi phải dằn vặt và không thể để con của cô hận người mẹ của nó - như chính cô bây giờ"

Bỗng tiếng la hét ngoài hành lang khiến cô giật mình, thoát khỏi kí ức năm nào...

"Cháy, cháy...."

"Nước đâu..Dập lửa..."

"113..Mau gọi 113.."

(*113 là số cứu hỏa bên Indo)

Cô vội cầm vali trên giường chạy nhanh ra cửa, đoàn người từ cuối hành lang ủa ra như ong vỡ tổ. Cô ngửi thấy mùi khói trộn lẫn vào trong không khí.

Nhan Thanh Mẫn quay lại phòng, bước nhanh vào phòng tắm...

5 giây sau, tay cô cầm chiếc khăn ước che lên mũi. Cô nhập vào đoàn người hoảng loạn chạy ra khách sạn.

Nhìn chiếc đồng hồ cũ kĩ trên tay, Nhan Thanh Mẫn bắt taxi đi đến sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lão đại

Nhan Thanh Mẫn bước từng bước dài vào sân bay.

Mẹ kiếp! Không không mặc váy làm gì bây giờ chạy không được..!

Cô đẩy gọng kính thấp một chút, híp mắt nhìn xung quanh.

Tốt, không có ai theo dõi.

Nhan Thanh Mẫn nhanh chóng hoàn tất thủ tục ở sân bay rồi bước lên máy bay.

Phù...Có lẽ cô nên đi thay cái váy này.

Cô mới thay chiếc váy xòe, ăn mặc như đi chơi để nguy trang và đề phòng nếu có kẻ theo dõi hành tung của cô.

Nhan Thanh Mẫn cầm một túi vải, bước vào phòng vệ sinh.

Cô cời chiếc váy ra, lấy trong túi vải hai khẩu Colt M1911 của John Browning sản xuất năm 1911. Colt M1911 có một điểm đặc biệt khác với những loại khác, chỉ cần lên đạn một lần duy nhất là có thể bắn. Thiết kế của Colt M1911 sẽ tự động đẩy lên viên đạn tiếp theo. Cô đặt hai khẩu súng lên bộ đồ bó sát cô đã mặc trước đó ở hai bên đùi.

Sau đó, Nhan Thanh Mẫn lại lấy ra hai quả lựu đạn nhỏ và tiến tiến nhất đặt trên khẩu Colt một chút.

Kế tiếp, cô lấy một con dao găm, nhỏ dặt bên thắt lưng của cô.

Nhan Thanh Mẫn kiểm tra lại chiếc vòng tay đính một viên Ruby đỏ chói, khi cô xoay viên Ruby về bên trái, một đoạn dây tơ nhỏ, mỏng và cứng bắn ra, tạo một lỗ nhỏ trên cánh cửa vệ sinh đã đóng. Khi cô xoay về bên trái, trên viên Ruby hiện ra một bản đồ cô đang đứng và nó sẽ chuyển sang đỏ nhạt nếu phát hiện ra vật có sức sát thương cao (trong vòng 50 m).

Cô cột cao mái tóc dài màu nâu nhạt lên để không gây trở ngại trong lúc đang giao đấu.

Tay Nhan Thanh Mẫn lại lấy ra một chiếc váy tòi màu trắng ngà, không hoa văn, dài đến bắp chân để che đi những thứ cần che (-.-)

Cô đi ra phòng vệ sinh.

Đứng trước gương, cô dịch dung thành một thiếu nữ tầm 18 -20. Ngắm nghía kĩ càng lại một chút, cô ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Đang đi lại nghe thấy tiếng nói chuyện thì thầm.

" Anh Lâm, vụ cháy trong cái khách sạn lần trước em vẫn chưa giết được hắn ta. Hắn sống dai thật. Âm sát từ London -> Mĩ -> Nhật-> Ba-li mà vẫn

không giết được hắn." Giọng the thé từ một người đàn ông đã hút thuốc nhiều năm vang vào tai cô.

- "Mày nghĩ tên đàn ông đó dễ dàng lấy mạng của hắn lắm chắc. Mà nhiệm vụ của tao với mày là nhận tiền và giết người, biết những việc này làm gì cho rước thêm phiền toái.

Hôm nay dù có chết cũng không được để hắn ta bước chân vào Tô Châu. "...

Cô nín thở. Bọn họ chắc chắn là sát thủ, nếu nghe thấy hơi thở của cô thì cô sẽ bị kết liễu tại đây mất.

Nhan Thanh Mẫn nhếch môi cười lạnh. Mẹ nó chứ! Thì ra cái vụ hỏa hoạn kia là cho 2 thằng đầu trâu mặt ngựa này gây ra.

Có nên đi bán tin tức này cho "tên đàn ông" mà tụi nó nhắc tới không nhỉ?

Khoảng tiền không nhỏ đây. :))

Mà tìm tên đó bằng cách nào?

Nhan Thanh Mẫn vừa đi về chỗ vừa tìm cách.

Mắt cô chợt lóe lên tia sáng nhỏ.

Nếu như tên đàn ông đó ngồi trên khoa thường này, thì chắc chắn có kẻ âm thầm ám sát tại chỗ. Nhưng mà hai tên sát thủ đó lại đi bàn kế hoạch trên máy bay, nên có nghĩa tên đàn ông đó không ngồi ở khoang này, vậy thì ngồi ở khoang thượng hạng.

Chợt cô nghe giọng nói của tiếp viên hàng không gõ cửa ở khoang khách VIP.

- "Thưa quý khách, chai Hennessy của quý khách đã có. Chúc quý khách thưởng thức ngon miệng"

Cô tiếp viên cầm khay rượu đưa cho một người vệ sĩ canh gác ngoài cửa, rồi quay gót đẩy xe đi.

Cô tò mò, đứng dậy hỏi nhỏ cô tiếp viên:

- "Trong đó, có bao nhiêu hành khách?"

Cô tiếp viên mở miệng phun ra ba chữ:

- "Duy nhất một "

Lẽ nào, tên đó....

Cứ vào xem có phải không đã rồi tính sau.

Nghĩ vậy, cô nhắc chiếc váy dài đi đến trước cánh cửa ngăn cách.

- "Xin hỏi, tôi có thể vào trong đó một chút được không? "

Nhan Thanh Mẫn cất giọng nhỏ nhẹ đúng tuổi của thiếu nữ đang tuổi ăn tuổi chơi hỏi người vệ sĩ gác cửa.

Người vệ sĩ nghe thấy âm thanh mềm mại như tơ của cô thì không khỏi nhìn kĩ cô gái đứng trước mặt này một chút.

Tay tên vệ sĩ treo lên cánh cửa một tấm bảng, viết hàng chữ to: KHÔNG PHẬN SỰ, MIỄN VÀO.

Cô nở nụ cười tiêu chuẩn:

- "Việc tôi định nói với người trong đó của các anh có liên quan đến sự sống và cái chết của người trong đó. Xin hỏi, tôi có phận sự chưa? "

- "Tại sao cô lại giúp lão... người trong đó? " Tên vệ sĩ đứng cạnh chau mày, nói

- "Cô gái nhỏ, chuyện này không đùa được " Nói tiếp, tên treo bảng lại phun ra mấy chữ..

- "Thấy mặt tôi giống đùa lắm chắc? Nếu không nhanh, người trong đó sẽ gặp chuyện gì thì các người không thoát khỏi liên quan đâu. Và lại, tin này có giả không nhỏ nha. "

Nhan Thanh Mẫn nhìn móng tay sơn màu đen của mình, thối nhẹ.

Hai tên vệ sĩ nhìn mặt nhau, thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt. Tên bên trái thì thầm gì đó, rồi tên kia mở cửa đi vào.

Miệng cô cười. Nhưng tâm trí cô lại để ý lời nói lúc nãy của tên vệ sĩ.

Lão..?

Một lão già trong đó á?

Chắc lại mấy lão già dê gây họa gì rồi..

Chắc chắc..Nhan Thanh Mẫn chẹp miệng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thuốc mê

Đội cũng không lâu lắm, tên vệ sĩ treo băng mở cửa, bước ra.

- "Cô có thể vào."

Xi..như vua như chúa.

Nhan Thanh Mẫn đi vào trong khoang.

Bóng tối bao trùm cả khoang thương gia. Chỉ có duy nhất một tia ánh sáng nhỏ chiếu vào từ cửa sổ, tạo nên đường nét nổi bật.

Có lẽ, người bên ngoài bước vào đây đã cảm thấy hơi sợ sợ, và cần một chút thời gian để mắt thích nghi với bóng tối. Nhưng cô thì không thể.

Cô ngồi vào chiếc ghế đối diện một người đàn ông cô không nhìn thấy mặt, cứ nghĩ đó là một ông già. Cô lại nhìn về đôi mắt thâm trầm mà băng giá, sâu thăm thẳm của người đối diện. Bất giác, cô cũng người một chút rồi bình thường.

- "Này ông già, tôi có tin tốt và một tin xấu, ông muốn nghe tin nào."

Nhan Thanh Mẫn cầm chai rượu Hennessy không nhanh không chậm rót vài ly thủy tinh rỗng trên bàn. Và có duy nhất một cái (-.-).

Người đối diện cô không trả lời. Cô cũng không vội, cầm ly rượu sóng sánh chất lỏng màu đỏ uống một ngụm.

- "Ừm, rượu không tệ. Ông có thể không trả lời cũng không sao, vì chút nữa thôi, bọn họ sẽ quăng trái bom một phát. BÙM!! HaHa..."

Cô gờ hai tay vung lên, cười ha hả.

- "Nhưng cũng có thể cướp máy bay, họ sẽ phá thắng, máy bay rơi tự do, rồi bọn họ sẽ nhảy dù xuống, thoát thân, và ông sẽ chết..."

Nhan Thanh Mẫn thao thao bất tuyệt y hệt một đứa trẻ. Thật ra trong lòng cô đã rồi phát điên lên rồi. Cái ông già trước mặt này, tính cách quái dị, không biết hai tên đó còn có đồng minh không?

Họ có thả bom như lời cô nói? Hay họ cướp máy bay thật?

- "Tại sao?" Giọng nói trầm thấp, có chút khàn. Rất dễ nghe, chặt đứt lời nói của cô.

- "Đơn giản, tôi-rất-thích-tiền, yêu-tiền-và-cực-kỳ-thích-tiền. " Nhan Thanh Mẫn nghiêng răng.

Trước giờ chưa có ai dám chen vô miệng cô nói, tên cha già này là đầu tiên.

Nhưng mà, sao cô lại thấy có gì đó không đúng nhỉ?

- "Nói tin xấu." Người đối diện lại nói.

- "Tôi mới nói hồi nãy, ông bị điếc à? " Nhan Thanh Mẫn thâm khinh bỉ thính lực của ai kia.

(Chì à, chị đang bán tin tức đấy, là chị đang bán đấy...-.-)

- "Tin tốt. "

- "Tôi tới đây báo tin cho ông, là tin tốt của ông đó." Nhan Thanh Mẫn cầm ly rượu tiếp tục uống.

Đang uống, cô vút ly rượu sang một bên, thủy tinh vỡ tạo nên tiếng chói tai. Cô lờm người ngồi đối diện, tức giận quát:

- "Ông già thối tha, ông bỏ thứ gì vào ly rượu?" Tại sao cô uống lại không cảm thấy gì bất bình thường?

Lưỡi và mũi cô rất nhạy cảm với thuốc độc cơ mà.

Đầu óc cô bắt đầu quay cuồng, chóng mặt. Nhìn không rõ người đối diện.

- "Một chút thứ nhỏ nhặt. " Giọng người đối diện vang lên giữa bóng tối, như nhác búa bổ vào đầu cô.

Nhan Thanh Mẫn cuộn chặt bàn tay, cô nhất định phải tỉnh táo, để đề phòng ông ta giờ trò.

- "Đừng chống cự." Cô cảm thấy người ngồi phía đối diện đứng dậy.

- "Đồ ông già khôn nạn, đề tiện, vô liên si, không có đạo đức." Nhan Thanh Mẫn cắn mạnh vào đầu lưỡi, vị tanh ngọt của máu làm cho cô gắng gượng được một chút.

- " Ông muốn gì?" Mẹ kiếp! Làm ơn mắc oán mà.

- " Cô là gián điệp của CIA? Hay FBI? " Người đối diện đi lại của sở có tia ánh sáng chiếu vào, đưa tay lên, tao nhả vén rèm che, ánh sáng làm lộ một bên sườn mặt, nhìn ra ngoài một chút rồi lại thả xuống.

Ông ta không phải ông già, mà là một tên đàn ông? Hèn gì giọng nói không hề giống của ông già chút nào. Nhưng..

Mơ hồ quá, nhìn không rõ được mặt.

- "Tôi nói tôi không phải là gián điệp. Liệu anh có tin không?" 100% ông...anh ta không tin.

- "Đương nhiên không. Vô duyên vô cớ cô chạy đến để báo tôi tin tốt. Tôi không rảnh nghĩ do ông trời muốn giúp tôi." Người đó đứng chỗ cũ, đút tay vào túi quần.

- " Tôi có nói lý do." Nhan Thanh Mẫn gần như sắp ngất.

- " Nhưng tôi không tin." Anh đáp thẳng.

- " Nếu như bọn họ quăng bom..thì sao?" Giọng cô bé như muỗi kêu.

- " Tôi sẽ không chết."

- "Nhưng liên lụy đến người vô tội, bao gồm cả tôi."

- " Tôi không quan tâm..."

Từ khi, tôi có mặt trên thế giới này, tôi không hề quan tâm mình có liên lụy hay không đến người dung, ngoài những người tôi thật sự quan tâm.

Nhan Thanh Mẫn chưa kịp nghe câu tiếp theo của anh đã ngất xui, xem ra...cô chống cự đến cực hạn rồi.

Loại thuốc mê này làm cho người bị hạ chỉ chống cự ít nhất 15'. Mà cô gái nhỏ này sức chống cự tăng lên gấp đôi.

Cô như vậy, bảo sao anh không tin cô là gián điệp được cơ chứ.

Đôi môi bạc mỏng mấp máy:

- "Sâm, canh cô gái này thật kĩ cho tôi."

- "Cảnh, đi cùng tôi bắt mấy con gián. ".

- "Vâng". Liễu Cảnh và Ngô Sâm cùng đồng thanh.

Anh đi lại chiếc ghế lúc này vừa ngồi, lấy áo khoác ba - đờ -xuy màu đen khoác lên người, rồi cất bước chân trầm ổn, từ từ biến mất khỏi căn phòng.

Ngô Sâm- tên vệ sĩ treo bảng quan sát xung quanh căn phòng, thấy chiếc ly thủy tinh vỡ tanh bành thì hết hồn.

Dựa vào lão đại thì chẳng có nguy cơ nào để anh tức giận với cô gái nhỏ này? Chẳng nhẽ cô chọc giận lão đại.? Ngô Sâm chau mày.

(U: anh gì đó ời, ngược lại mới đúng anh ạ, anh đi quá xa rồi anh ời, anh gì đó.

S: *chau mày suy nghĩ*

U: Uầy, đẹp trai thế mà điếc *chặc chặc*)

Tính cách lão đại cũng đâu phải dễ chọc??? Hoang mang quá...

(Anh này có vẻ đơn thuần một chút..>>)

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đòi tiền

Kết...

Một đôi giày da màu đen bóng loáng đang bước vào phòng.

"Lui ra đi." Anh phát tay ra hiệu, đi tới cạnh chiếc ghế cô đang ngồi.

Cúi xuống...

"Cũng có chút tư sắc." Môi bạc mỏng khẽ nhếch.

Anh ngồi lại chỗ ngồi, lấy tờ báo ra đọc.

...

"Um..."

Tiếng rên yếu ớt phát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn của cô.

Nhan Thanh Mẫn chậm rãi mở mắt, thích nghi với ánh sáng đột ngột.

Mình đang ở đâu đây?

Cô thấy có ánh mắt đang nhìn mình, quay phắt lại.

"Anh...khốn nạn, bà đây mà không đánh anh biến dạng thì bà đây theo họ anh. Mẹ kiếp, tưởng đẹp trai rồi muốn làm gì làm hả? Bà đây đúng là làm ơn mắc oán mà..." Nhan Thanh Mẫn nghiêng rặng treò treo, chỉ tay vào người đang ông đang ngồi đối diện, vừa chửi vừa bước xuống giường.

"Ồ, vậy thì lại đây mà đánh tôi này." Hấn ta đứng dậy, nhếch miệng cười, khuôn mặt rất đáng đánh đòn.

Mới đi được ba bước, cô bỗng ngã nhào vào đằng trước.

"A..."

Hấn ta vuron tay ôm lấy thân thể xụi lơ của cô.

Mùi thơm quá.

"Nguy tổng, như thế này người ta nhìn vào sẽ hiểu lầm mối quan hệ hai chúng ta đấy." Nhan Thanh Mẫn nhe hàm răng trắng bóc cười khi khi.

Còn đôi tay đáng lẽ ôm cổ anh, nhưng hiện tại nó đang cầm một mũi nhọn có tiêm thuốc đặt ngay tim của anh.

"Mèo Hoang đúng là Mèo Hoang nhì." Ánh mắt hấn thăm lại, tay hấn vuốt vuốt chỗ eo cô.

Lúc vệ sĩ anh kéo người cô ra khỏi sân bay, rõ ràng là lục lọi hết mọi vũ khí của cô nàng này rồi. Bây giờ lại cầm mũi nhọn tiêm thuốc uy hiếp anh.

Đúng là...

"Ồ, cảm ơn đã khen, có vẻ như bây giờ Nguy tổng bình yên vô sự rồi nhì, thù lao của tôi anh còn chưa trả một cắc nào đấy nhé. Như thế là không được đâu." Nhan Thanh Mẫn cười kiêu mị.

Muốn đấu với cô à, nằm mơ đi.

- "Tôi có nhớ là đã hứa trả cho cô thù lao khi nào nhỉ? Chúng ta có giao ước với nhau sao? " Ngụy Nhâm nhú mày, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng đôi mắt mang ý đùa cợt đã bán đứng vẻ mặt đó của anh.

- "Ngụy Nhâm - một mặt là lão đại thế giới ngầm, nắm quyền sinh sát trong tay, không ai không sợ, một mặt là tổng tài của Tập Đoàn Ngụy thị, dưới một người trên vạn người, không ai không nể, có hàng tá dây cửa hàng trong nước và ngoài nước, tiền nhiều vô số kể. Thế mà lại đi so đo với một cô gái mềm yếu như tôi đây à. Anh..." Nhan Thanh Mẫn ghé sát tai khẽ nói.

- "...có phải đàn ông không đấy? Hay chỉ là về bề ngoài?".

(Và cô đã thành công chọc giận tổng tài nạnh nùng của chúng ta:))

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giận

Ánh mắt anh thâm trầm, đầu cuối sát vào tai cô, giọng nói toát ra mùi lửa giận:

- "Có phải là đàn ông hay không, cô Nhan đây thử là biết." Nói xong, thổi một luồng khí nóng hổi, phả vào tai của Nhan Thanh Mẫn.

Người cô khẽ run rẩy.

Chết tiết, chết tiết, chết tiết.

Trong đầu cô đang bấm anh ra làm trăm mảnh.

Nhan Thanh Mẫn giờ tay đẩy anh ra, nghiêm túc bảo.

- "Giờ có đưa tiền hay là không? Ngài Ngụy cho tôi một câu trả lời đi. "

Mẹ kiếp, có chút tiền cũng ki bo.

- "Tất nhiên là..." Đang nói dở chừng, điện thoại trong túi quần anh reo lên.

Ngụy Nhâm lấy điện thoại ra, nhìn dãy số nhú mày. Bấm nút nghe, thông thả ra ngoài ban công nói chuyện.

Lần này cô phải đòi 100.000\$, tốn thời gian quá đi mất.

Đang nghiêng răng nghiêng lợi, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình.

- "Làm thuộc hạ của tôi, số tiền cô muốn tăng gấp 5."

Ngụy Nhâm tay rút túi quần vừa đi đến trước mặt cô vừa nói.

Gấp...5?!!!

Trời má ơi, gấp 5...là gấp 5 đó...

Mắt cô lập tức chuyển sang đơn vị tiền tệ, bling bling.

Dù trong lòng phần khởi đến đâu, ngoài mặt vẫn phải giả bộ bình tĩnh (để vớt vát chút tôn nghiêm ấy mà...hí hí).

- "E hèm...gấp 5, anh đang đùa với tôi à?". Nhan Thanh Mẫn háng giọng.

Tất nhiên, đầu óc cô cũng không bị tiền làm cho hư.

Chắc chắn có vấn đề. Số cô cũng không may mắn đến mức làm thuộc hạ được 500.000\$ USD.

Kiểu gì cũng chém với chả giết ở đây.

- "Thuộc hạ của tôi bị ám sát, không rõ sống chết. Cô cần tiền, tôi cần thuộc hạ, một cuộc giao dịch công bằng."

Anh đến quầy bar, tự rót cho mình và cô hai ly rượu vang đỏ, chậm rãi đưa cô một ly.

- "Tôi ở tổ chức sát thủ." Nhan Thanh Mẫn uống một ngụm, rượu không tòi.

Tổ chức sát thủ không phải nơi muốn đến thì ở lại, muốn đi thì tự rời.

Sát thủ chỉ được rời khỏi tổ chức khi bị đuổi, hoặc chết, hoặc phản bội.

- "Tôi sẽ có cách."

- "Và lại...tôi học để giết người chứ không phải bảo vệ người khác." Cô nhướn mày, tiền quan trọng, nhưng mạng sống quan trọng hơn.

- "Cô từng là bộ đội đặc chủng." Ngụy Nhân ngồi xuống ghế, lắc lắc ly rượu vang trong tay.

Nói xong, Nhan Thanh Mẫn gập dờ, toát ra hơi thở lạnh như băng (chưa bằng close up:))

Choang!

- "Anh điều tra tôi?" Cô nghiêng rặng, ném ly rượu trong tay, mảnh vỡ thủy tinh cùng rượu văng tung tóe.

Chạy lại, nắm chặt cổ áo anh dựng đứng lên.

Sao cô không nghĩ tới người trước mặt mình tính cách như thế nào chứ?

Một người xa lạ như cô, chạy đến báo tin tốt cho anh, anh tin tưởng nhưng âm thầm điều tra cô.

Quá khứ đau lòng của cô.

Quá khứ mà cô không muốn nhắc đến.

Giờ được khơi dậy.

- "Làm việc với nhau thì phải biết quá khứ lẫn hiện tại của đối phương như thế nào chứ." Anh nghiêm mặt. Chưa có ai dám dựng cổ áo kéo anh đứng dậy như thế này.

Tức giận.

Nhưng anh lại mỉm cười, nụ cười ma quỷ.

- "Tôi đụng chạm đến cái gì không nên biết sao?" Anh vuốt ve đôi bàn tay trắng nõn đang nắm cổ áo anh.

- "Điều tra thì điều tra, tốt hơn hết đừng nhắc đến trước mặt tôi. Nếu không, tôi không chắc sẽ kiềm chế bản thân như hôm nay đâu." Cô nâng cằm anh, kéo sát lại gần.

Mắt đối mắt, mũi đối mũi, môi đối môi.

Hơi thở hòa quyện với nhau tạo nên một sợi dây vô hình quấn chặt lấy hai người.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hạ Vu Khinh

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa bất chợt làm bầu không khí ám muội bốc hơi.

Nhan Thanh Mẫn buông tay, đẩy Ngụy Nhân ra, lờm anh.

Anh chỉnh lại cổ áo, nói:

- "Vào đi."

Ngô Sâm cung kính:

- "Lão đại, có..." Nói được nửa chừng, Ngô Sâm im bật.

- "Nói đi, cô ta không phải người ngoài." Anh cầm chiếc ba đờ xuy đen bên cạnh, khoác vào.

- "Có cô Hạ tìm lão đại." Ngô Sâm nói xong, nhìn qua cô một cái, tò mò.

- "Đi thôi." Ngụy Nhâm ném hai chữ ra sau lưng rồi đi.

Phòng khách...

- "Tôi muốn gặp anh ấy, các người là ai mà muốn ngăn cản tôi, tôi nói cho các người biết, tôi là phu nhân tương lai của lão đại các người, sau này tôi sẽ nói với anh ấy đuổi hết đám người vô dụng này..." Chưa thấy người đã nghe tiếng, Nhan Thanh Mẫn nhíu mày.

Giọng con mụ này nghe chói tai quá.

- "Hạ Vu Khanh, cô ngậm miệng lại cho tôi." Anh không thích người phụ nữ này. Đi đâu cũng rêu rao tự nhận mình là vợ anh, trong khi anh với cô ta lại chẳng có tình ý gì.

Loại phụ nữ không có đầu óc này, anh không ưa.

Nếu không vì ân tình của cô ấy, còn lâu anh mới để cô ta bước vào cửa Ngụy gia này một bước.

- "A, Nhâm anh xem, đám người vô dụng này bắt nạt em, không cho em gặp anh..." Hạ Vu Khanh nghe giọng nói của anh, mừng rỡ cáo tội.

Hừ, đám người khốn nạn, chờ cô làm phu nhân rồi đuổi hết đám này đi.

- "Là tôi bảo họ làm thế. Cô lấy quyền gì ý kiến?" Ngụy Nhâm khoanh tay, nhíu mày nói.

- "Anh...Anh...Chị em vì anh làm không biết bao nhiêu chuyện, đến khi chị ấy mạng đổi mạng nhờ anh bảo vệ em, chăm sóc em mà anh làm như thế này sao? Anh có biết anh làm vậy là anh phụ chị em không? Anh có biết là anh vô ơn cỡ nào không?..." Hạ Vu Khanh ôm mặt, nước mắt rơi lã chã cùng với tiếng sụt sùi, làm lòng người ta thương tiếc.

Nhưng đây là anh.

- "Tôi có phụ cô ấy hay không, không cần cô lo. Sẵn đây, tôi nói cho cô biết, tôi là người có vị hôn phu rồi, mong cô chú ý thân phận của mình, đừng đi ra ngoài đường tự nhận mình là người phụ nữ của tôi. Cô không thấy mặt mặt nhưng tôi rất mặt mặt. Tôi mà nghe cô nói một lần nữa thì đừng trách tôi không nể tình chị cô. Còn bây giờ, tiễn khách." Ngụy Nhâm nói một tràng dài, làm Ngô Sâm choáng váng.

Lão đại có bao giờ nói nhiều như thế này đâu nhỉ??!

- "Anh...Anh...Tôi..." Hạ Vu Khanh tức đến đỏ mắt, run run chỉ tay vào anh.

- "Mời cô Hạ." Quản gia nghiêm giọng.

- "Các người... được lắm." Hạ Vu Khanh mím môi, tức giận xoay người bỏ đi.

- "Lần sau, bất kì ai mở cửa cho cô ta vào, tự mình xuống dưới đáy Recife làm mồi cho cá mập." Ngụy Nhâm nhìn lướt qua từng người đang cúi mặt xuống, sắt bén nói.

Lời này nếu người khác nói ra, họ chỉ coi đó là trò đùa. Nhưng chính miệng lão đại nói, họ có chết cũng không thể không nghe.

- "Vâng." Đồng thanh hô lớn, nhưng sau lưng từng người đã toát mồ hôi lạnh.

Ngụy Nhâm nhìn đồng hồ, suy ngẫm một chút rồi cười khê, nụ cười anh đẹp, nhưng lại chứa nguy hiểm không ngờ đến.

- "Đến lúc rồi." Anh bước ra khỏi nhà, lên xe.

Nhan Thanh Mẫn đang băng khoăn không biết ngồi chung với anh...không, giờ gọi là lão đại hay ngồi trên với tài xế.

- "Qua đây." Anh nhắm mắt, nói.

Cô chui tọt vào trong xe, ngồi kế bên anh.

Xe bắt đầu lăn bánh.

Chương 8: Bão, bắt đầu

Xe bắt đầu lăn bánh.

Tường gia...

"Lão gia, Ngụy tổng đến đây." Sở dĩ quản gia gọi là Ngụy tổng, vì Tường gia đang làm ăn bạch đạo với anh.

"Đã biết." Tay cầm tách trà nhỏ, khẽ nhấp một ngụm.

Tường Phi, người đàn ông chèo chống cả một gia tộc to lớn trong 20 năm, Tường gia 20 năm trước đang trên bờ vực sụp đổ, nhưng có ông, Tường gia một lần nữa làm mưa làm gió trên thương trường.

Tùng chiếc xe đen bóng loáng đậu trước nhà Tường Phi, vô cùng có kỉ luật. Một người tài xế mở cửa, bước ra. Vòng ra phía sau mở cửa cho một người khác.

Đôi bata màu đỏ chót phía trên là đôi chân trắng ngần cùng chiếc váy maxi, áo dài tay bước xuống hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

Nhân vật chủ chốt chưa xuất hiện.

Lúc này, Nhan Thanh Mẫn đã yêu cầu anh, muốn tôi làm việc cho anh thì trước hết mua tôi bộ đồ mặc đã, không lẽ tôi mang áo ngủ đi chém giết à. Thế là cô ưng gì anh mua nấy.

Và đó là kết quả. (Đó cũng là đồ mà chế thích... hí hí)))

Nhan Thanh Mẫn lạnh lùng bước xuống, có nên vươn tay ra cho anh ta không nhỉ???

Nhan Thanh Mẫn còn đang thắc mắc, bỗng nghe giọng anh:

"Tay."

Nhan Thanh Mẫn vươn bàn tay trắng nõn, cầm bàn tay anh, kéo...à không))) làm điểm tựa để anh bước xuống.

Khoảnh khắc ngắn ngủi mới có đụng chạm một tí(((

(Chế nên làm nhiều thịt hơn nhĩ:))

Tay anh to, ấm, đầu ngón tay đầy vết chai sạn do cầm súng lâu năm.

Tay cô trắng mềm, cũng có vết chai ở đầu ngón tay, nhưng ít hơn anh.

Ngụy Nhâm nhếch mép:

"Tường gia chủ không hoan nghênh tôi đến chơi nhà à?"

Buông tay cô ra, anh thông thả dứt hai túi quần ngồi xuống không khách khí.

Cô và Ngộ Sâm đứng sau lưng anh, âm thầm quan sát nơi này. Nơi này đúng là lớn thật, nhưng toàn làm bằng gỗ. Chỉ tượng đá ngoài sân là làm bằng sứ. Trong nhà, trưng nhiều đồ vật có giá trị liền thành.

"Sao lại không hoan nghênh? Rõng đến nhà tôi, thật vinh hạnh cho lão đây." Ông mỉm cười, khuôn mặt hòa ái dễ gần, nhưng đôi mắt lại sắc bén, sâu như trời cao.

Giả tạo.

Cô trẻ môi khinh thường. Tường gia sao, cùng lắm là một đại gia tộc ngoài sáng, chứ trong tối thử xem, cô chơi đến chết.

Không phải cô khinh địch, cô chỉ nghĩ theo sự thật thôi. Ai cũng nói Tường gia ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là vẻ bề ngoài.

"Tường gia khách khí, nói thẳng với lão, tôi muốn hợp đồng phần đất bên phía Đông Nam kia. Giá cả bàn bạc bên nhân viên của tôi."

Không được!

Tuyệt đối không được!

Đó là phần đất lão ưng ý, tâm đất nhất. Phần đất đó lão có thể xây hơn chục cái biệt thự. Phong cảnh ở đó đẹp, muốn biển có biển, muốn sao có sao, lại ở gần trung tâm thành phố. Nơi đó xây biệt thự lên cao một tí, có thể nhìn bao quát cả đất nước.

- "Thật có lỗi, phần đất đó lão không bán." Tường Phi một lần nữa cười, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt.

- "Tôi đến là để thông báo, không phải hỏi ý kiến." Ngụy Nhâm vừa dứt lời, không khí trong phòng nặng nề nổi lên.

Trên lầu, một loạt họng súng đen ngòm chìa thẳng vào anh.

Phía vệ sĩ của anh, cũng không thua kém.

Bão, bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bản lĩnh của Nhan Thanh Mẫn (1)

Tay Ngụy Nhâm gõ từng nhịp nhẹ nhàng xuống tay ghế, anh mỉm cười như không nói:

- "Lão muốn chết à? "

Lời này của người khác, chắc chắn sẽ hùng hùng hổ hổ xông lên hét thẳng vào mặt. Nhưng anh chỉ nhẹ nhàng thốt ra.

Nặng tựa ngàn cân.

- "Ngài Ngụy, sở dĩ tôi gọi một tiếng ngài Ngụy, là tôi tôn trọng anh, chứ không phải lép vế sau lưng để anh lên mặt. Có được vì uy hiếp, chứ không phải bản lĩnh thật sự của anh, tôi không phục, người ngoài nhìn vào cũng không phục." Tường Phi nâng tách trà, nhấp một ngụm.

Ranh con, sừng còn chưa mọc mà đến đấu với ông đây.

- "Bản lĩnh thật sự của tôi ấy à?... " Anh vuốt cằm, ánh mắt suy tư, thật sự như đang nghĩ xem bản lĩnh của mình là gì? "...Nhiều lắm, bao gồm cả uy hiếp." Ngụy Nhâm nhếch môi.

- "Phục hay không phục, tùy lão. Việc tôi làm không cần người ngoài ý kiến." Nói xong, anh thản nhiên phui không biết có hay không ở trên vai áo, xoay người đi thẳng ra xe.

Như không thấy những nòng súng lên đạn sẵn.

Đù, xong rồi hả? Nhanh vậy.

Trong khi cô đang hoang mang, bỗng nghe giọng của anh trong xe:

- "Nhanh lên."

Cô đi lại xe, mở cửa ngồi tự nhiên.

- "Sao kết thúc nhanh thế? Chưa có mưa bom bão đạn gì hết." Nhan Thanh Mẫn trề môi nhìn anh, tiếc nuôi thờ dài.

Cái cô này tác phong chậm chạp, lại còn ung chạy nhảy chứ không thích đi.

Phải rèn luyện lại.

- "Chưa xong đâu." Ngụy Nhâm nhắm mắt dưỡng thần.

Chuyện này cứ thế mà xong thì không phải cách làm của Tường Phi.

Xe chạy được một đoạn, đang ở đường giao tốc, Ngô Sâm ngồi ghế phụ quay xuống hỏi anh:

- "Lão đại, cần cắt đuôi không?"

- "Không cần, tương kế tựu kế."

- "Vâng."

Ngô Sâm nói nhỏ gì đó với tài xế. Tài xế vừa nghe vừa gật đầu, đạp mạnh ga, xe phóng đi như bay. Nhan Thanh Mẫn móc điện thoại trong túi ra, chơi game.

Cô biết kẻ bên cạnh cô không phải người vô dụng, nên cô không lo lắng, thân nhiên chơi game.

Thấy chiếc xe phía trước đột nhiên phóng nhanh, ba chiếc xe phía sau cũng đuổi theo. Hai người mỗi người trên một chiếc xe thò đầu ra, súng lên nòng, nhắm thẳng chiếc xe đang phóng phía trước mà nã đạn.

Đùng, ùng, ùng.

Tài xế nghiêng răng, tay cầm vô lăng quẹo không ngừng, chân đạp mạnh ga. Xe này cũng không phải là thần thánh, chống được đạn nhưng không được đề ảnh hưởng đến lốp, không thì đi không được.

Ngô Sâm vỗ vai tài xế, rồi lấy súng từ thắt lưng, tài xế nói:

- "Lão đại, ngồi vững." Tay cầm vô lăng bẻ lái vào một ngõ không người.

Ngô Sâm hạ thấp cửa kính, nhào người ra bắn liên tục mấy phát vào lốp xe phía sau.

Đùng ùng ùng ùng.

Người trong xe sau tức tối:

- "Mẹ kiếp, chạy nhanh lên. Không được để tên đó thoát. Hắn ta thoát được thì chúng mày không thấy được mặt trời ngày mai đâu."

- "Lốp xe, lốp xe chúng ta trúng đạn rồi."

- "Hoảng cái gì, nã lại cho nó một đồng đạn đi."

...

Ba chiếc xe dồn sức vào lốp xe phía trước, thay nhau nã đạn.

- "Lão đại, bốn trúng hai." Ngô Sâm quay ra sau cuối đầu nói. Không biết là trúng xe ta hay xe địch.

- "Nhan Thanh Mẫn, tôi không nuôi kẻ vô dụng." Anh nhìn người con gái đang cầm cúi chơi game trước mặt. Cô nhóc này không biết là tin tưởng anh, hay là lạc quan đây nữa.

- "Biết rồi." Nhan Thanh Mẫn trề môi. Tội làm là được chứ gì.

Cô theo bản năng mò hai bên thắt lưng rồi mới nhớ ra.

Anh ta chưa đưa vũ khí cho cô. Cái tên chết tiệt này, kêu cô làm mà không đưa cô vũ khí là ý gì.

Ngụy Nhân thấy cô mò hai bên thắt lưng, tay day day trán. Vũ khí của cô còn đang kiểm nghiệm. Chưa đưa được.

Súng thì anh có, nhưng không thích cho người khác mượn.

Bỗng Nhan Thanh Mẫn xòe bàn tay trắng muốt trước mặt anh, nói:

- "Đưa tôi ba viên đạn, tôi giải quyết cho anh xem." Dù gì cô cũng là sát thủ, cũng có thứ gọi là vũ khí bí mật.

Nhan Thanh Mẫn nhếch môi, ánh mắt tràn đầy khiêu khích nhìn anh.

Chống mắt lên mà xem bản lĩnh của bốn cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bản lĩnh của Nhan Thanh Mẫn (2)

Ngụy Nhâm móc cây súng lục, đen có khắc hình con rồng bạc, rút đạn đưa cho cô. Nhìn cô một chút rồi nhắm mắt.

Nhan Thanh Mẫn bỏ ba viên đạn vào cái đồng hồ mà cô đang đeo, chiếc đồng hồ này bề ngoài chỉ để xem giờ, nhưng bên trong lại chứa cả một bộ máy móc thu nhỏ. Bình thường cô không hay dùng đồng hồ này, vì cô có súng, có dao, lựu đạn và những loại khác.

Nói chung số lần cô sử dụng nó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cô bỏ một viên vào cái lỗ nhỏ phía trước mặt, hạ cửa kính xuống, nhào người ra cửa sổ, nhắm xuống mặt đường mà xe địch đang chạy.

Nhan Thanh Mẫn cẩn thận tính toán khoảng cách mà cô bắn, khoảng cách viên đạn tới...bình xăng.

Việc tính toán đó của cô trong vòng 5 giây.

1

2

3

Miệng cô làm bầm.

Vút

Rẹt

Tiếng động của viên đạn bay và ma sát với mặt đường. Bọn địch đang thắc mắc, sao lại bắn xuống dưới đất, nào con này bị nước vào à?

Bọn địch mặc kệ, chuyên tâm nổ súng xe phía trước.

Viên đạn ma sát xuống mặt đường, bỗng nhiên đổi hướng, phóng lên thanh dẫn xăng dưới gầm xe, đục một lỗ vừa đủ để xăng chảy ra ngoài, không để cho bọn chúng phát hiện ngay.

Tương tự như vậy, Nhan Thanh Mẫn tìm kiếm cơ hội nhắm vào hai chiếc xe còn lại.

Cô nhếch mép, lui vào trong xe quay lên nói với tài xế:

-"Dùng 3 giây, rồi phóng nhanh hết cỡ."

Tài xế nghe cô nói, rồi nhìn qua gương chiếu hậu, muốn hỏi ý kiến lão đại, người đang nhắm mắt bồng cật giọng:

-"Nghe theo cô ấy."

Thế là tài xế phanh gấp, làm bầm 3 giây rồi phóng như bay đi.

Bọn địch phía sau không kịp trở tay, ba chiếc nối đuôi nhau tông rầm vào đuôi xe của anh. Đang không hiểu chuyện gì xảy ra, lại thấy xe phía trước phóng đi như bay.

Nhan Thanh Mẫn quay sang Ngụy Nhâm, mò hai bên túi. Sờ được vật cần cần dưới túi phải, cô luồn tay vào, lấy chiếc bật lửa của anh ra, quẹt lên. Rồi lại ngoài người ra cửa kính, đôi chiếc bật lửa ra phía sau. Là chỗ bọn địch đang bị chảy xăng dưới gầm xe.

Cái húc đó không hề nhẹ, vì thế xăng đã chảy lại chảy nhanh hơn, đã thành một bãi xăng to.

Phùng

Quá trình đôi và xăng bén lửa vòn vẹn 5 giây, không kịp để cho bọn địch chuẩn bị chiến đấu. Khi định hình được mình bị thiêu thì đã bị vòng lửa quay quanh.

Nóng dần.

Nhan Thanh Mẫn nhìn anh. Người này không sợ cô làm hỏng việc à? Sao ngồi thien lâu thế?

-"Đền bật lửa cho tôi." Ngụy Nhâm đang nhắm mắt, bỗng mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

- "Đánh một trận thì ít nhất cũng phải tổn thất này nọ chứ." Cô bĩu môi.

Tổn thất có chiếc bật lửa cũng đòi.

- "Tôi đã ra tay thì không bao giờ có tổn thất. Nếu có, thì cũng là địch tổn thất. Vậy nên, cô đèn đi." Anh lấy chiếc sung lục của mình ra, lau chùi.

- "Nhưng lần này tôi đánh, anh có đánh đâu. Tại sao tôi phải đèn?" Nhan Thanh Mẫn không chịu thua.

Khi nói câu này xong, cô cảm thấy có gì đó...sai sai.

- "Cô nói đúng, vì là cô đánh, nên mới tổn thất, nhưng cô chẳng lấy cái gì của cô đánh, dùng toàn bộ đồ của tôi. Nên cô đèn là chuyện đương nhiên."

Biết ngay mà.

- "Chẳng phải anh nói anh không nuôi kẻ vô dụng sao? Giờ lại kêu tôi tự nguyện đánh. "

- "Tôi có kêu cô đánh không?"

- "Nhưng rõ ràng anh ngồi im còn gì, anh có động thủ chút nào đâu. Tôi cũng không phải hạng chờ chết. "

...

Ngô Sâm kinh ngạc, nghĩ thầm: Lão đại có bao giờ cái tay đối với người khác đâu nhỉ.

Tài xế càng kinh ngạc hơn, nhưng không dám ho he, đành đi dời lực chú ý vào việc lái xe về Ngụy gia.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cho tôi thấy thành ý của cô

Ngụy gia

Trong xe vẫn còn tiếng cãi vã, Ngô Sâm nhin không được quay xuống, nhắc nhở lão đại nhà mình:

- "Lão đại, tới nơi rồi."

Ngụy Nhâm hừ một tiếng, mở cửa xe dẫn đầu bước vào.

- "Có một cái bật lửa thôi mà, có cần làm quá lên như vậy không?" Nhan Thanh Mẫn lầu bầu.

Ngô Sâm ngó sang, nói:

- "Chiếc bật lửa đó của bạn lão đại tặng, nhưng người đó không biết như thế nào rồi. Vậy nên lão đại rất quý nó, cô cũng đừng so đo với lão đại làm gì. " Ngô Sâm nói xong, quay lên, mở cửa bước xuống theo lão đại.

Sự thật thì cô hiểu chứ, vì chiếc bật lửa đó mà anh ta ngồi cãi tay đôi với cô nãy giờ, cô cũng đâu có ngu ngốc đến nỗi không nhìn thấy được điều đó.

Lúc cô lấy chiếc bật lửa đó, cô có quan sát một chút, về ngoài màu bạc, khắc hai chữ J.L phía trên đầu nắp.

Nhưng lúc cô lấy anh lại không phản ứng gì hết, nên cô đôi luôn phía sau xe.

Nhan Thanh Mẫn bĩu môi, mở cửa đi theo anh vào trong.

Vừa bước vào trong nhà bếp, thấy Ngụy Nhâm đang ăn trưa, còn Ngô Sâm thì đang nói gì đó với anh, hình như là báo cáo.

Ngụy Nhâm thấy có ai đó đang nhìn mình, quay đầu nhìn lại.

Bất gặp tại trận đang nhìn lên anh, cô mặt không đỏ tím không đập nhanh bước vào nhà bếp, tự lấy phần ăn cho mình rồi ngồi xuống trước mặt anh.

Đối diện.

Ăn một cách tự nhiên.

Nhìn cô một lúc, anh lại cúi đầu xuống ăn.

- "Nguy Nhâm." Bỗng nghe thấy cô gọi tên mình.

Anh ngước lên nhìn cô.

Đã lâu rồi chưa ai gọi tên anh không chút kiêng dè như thế.

- "Tôi không biết nó quan trọng đối với anh. Thấy anh cũng không cần tôi, nên tôi mới đòi. Nhưng dù gì cũng là lỗi của tôi. Xin lỗi." Nhan Thanh Mẫn tay cầm muỗng xúc ba cái nui mềm, bỏ vào trong miệng, vừa gật đầu vừa nhai.

Nui ngon.

- "Đây là thành ý của cô?" Anh phẩy tay, cho Ngô Sâm lui xuống, bây giờ trên bàn ăn chỉ có hai người.

- "Chứ sao nữa?" Cô khó hiểu.

- "Thôi, lẽ lớn quá tôi nhận không nổi." Nguy Nhâm lại phẩy tay, không muốn tiếp tục cãi tay đôi với cô.

- "Anh bị điên à? Hay nào anh bị súng bắn lưng hết rồi hả? Tôi đã thành tâm xin lỗi anh rồi, anh còn muốn gì nữa. "

Nhan Thanh Mẫn kim chế, cô sắp đổ quau với cái tên chết tiệt này rồi.

Mẹ kiếp.

Anh im lặng, xúc nui ăn tiếp.

- "Anh nói đi chứ? Tôi đã xin lỗi như thế rồi mà không đủ thành ý? Nghĩ sao vậy."

Anh tiếng tục im lặng.

Mẹ kiếp cái tên chết tiệt này. Thiệt muốn băm thành trăm mảnh, hầm lên, cuốn với bánh trắng, chấm nước mắm rồi bỏ vào miệng, nhai nghiêng hết thịt cho bỏ ghét.

- "Dẹp cái suy nghĩ thối tha của cô đi. Nếu cô cho tôi thấy thành ý của cô, phải chăng tôi sẽ giữ lại cô, không trả lại cho bọn tổ chức đó nữa cũng nên. " Nguy Nhâm cầm khăn chùi miệng. Rồi đi lên lầu làm việc.

Anh ta đọc được suy nghĩ của cô à?

Cô nhìn theo bóng lưng anh, khuất dần trên cầu thang, rồi chạy lên phòng, đánh mấy ván cờ với lão Chu Công.

Tối.

Sau khi đánh mấy ván cờ, chạy xuống nhà bếp lục lọi đồ ăn thì cô lại chạy lên phòng làm việc của anh.

Cốc cốc

- "Vào đi."

Cạch

Nhan Thanh Mẫn mở cửa, ló đầu vào phòng. Nhẹ bước vào rồi đóng cửa lại, cô chạy đến trước mặt anh, chống hai tay lên bàn làm việc, cúi người hỏi:

- "Rốt cuộc là anh muốn sao?" Cô nhin hết nổi rồi, mới chạy lên đây hỏi anh cho rõ.

- "Cô biết mà." Ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi cúi xuống làm việc tiếp.

Rầm

Tay cô gấp chiếc laptop xuống, không cho anh làm việc.

- "Thành ý chứ gì? Thì anh phải nói rõ ràng đi chứ. Tôi có tiền, anh không thèm lấy. Tôi có sắc, anh cũng kh..."

Đang nói được giữa chừng, Nguy Nhâm cắt lời, ngón tay gõ nhịp nhàn trên chiếc bàn gỗ.

- "Ai nói tôi không cần sắc?"

- "Hà?" Cô ngạc nhiên, trừng mắt nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mẹ làm tất cả vì con

Lần đầu tiên trong đời Nhan Thanh Mẫn cô cảm giác mình nghe nhầm...

Lão đại à, anh đừng có dọa người như thế được không?

- "Đây không phải là lúc để đùa, tôi đang nghiêm túc với anh đấy." Cô nhăn mặt, mắt trừng trừng nhìn anh, hai tay thu lại, khoanh trước ngực.

- "Tôi cũng đang nghiêm túc đây." Ngụy Nhâm ngả lưng ra sau ghế, tay theo bản năng mò bậc lửa để hút thuốc, bỗng nhận ra... ánh mắt đầy thâm ý liếc qua Nhan Thanh Mẫn.

Cô khẽ rùng mình.

- "Ừ, anh đừng đùa nữa. Lão đại có bao giờ gần nữ sắc đâu. Nếu cần, chỉ cần phẩy tay là một đám xếp từ nhà anh tới Thái Bình Dương luôn. Anh tin không?" Nhan Thanh Mẫn phẩy tay, cười xuề xòa nói.

Lão đại, ừm... thích ăn mềm không ăn cứng?" Nào, anh muốn gì đây?"

- "...Bán mạng cho tôi." Anh nhìn cô một chút, phun ra bốn chữ.

Cô sững người, một lúc sau mới hoàn hồn nói:

- "Thời hạn?" Lão đại, đừng nói với tôi là cả đời nhé?

- "Cả đời."

Nhan Thanh Mẫn...

- "Anh... Lão đại à, thời hạn hình như lâu lắm thì phải. Bớt chút được không?" Cô mỉm cười lấy lòng.

Con mẹ nó, bán mạng cả đời, không bằng giết cô luôn đi cho xong.

Ồ cạnh anh ta có biết bao nhiêu nguy hiểm, muốn cô bán mạng khác gì lấy mạng của cô đâu.

Chị xinh nhưng chị không ngu nhé...))

(Mayy: Thiết sự viết tới đoạn này tự dưng mắc cười:)))

- "Trả bát lửa." Muốn bớt, ok, trả được bát lửa muốn bao nhiêu tôi bớt bấy nhiêu.

Nhan Thanh Mẫn...

Được, anh là lão đại anh có quyền, tôi đầu hàng.

- "Tùy lão đại sắp xếp." Nhan Thanh Mẫn nghiêng răng, ánh mắt đầy lửa hung hăng dày xéo hình bóng lão đại đang gõ tay trước mắt cô.

Rồi bước đi ra khỏi phòng.

Ngụy Nhâm mở laptop, tiếp tục công việc.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên trong căn phòng im ắng.

- "Lão đại, có điện thoại ở nhà." Ngô Sâm nhẹ giọng nói.

Bây giờ đã là 2 giờ sáng.

- "Chuẩn bị về đi." Giọng nói anh pha chút mệt mỏi, đáp lời.

- "Vâng." Ngô Sâm tắt điện thoại đang rung, quay người ra ngoài.

Los Angeles.

- "Cái thằng này, lại tắt máy nữa rồi." Một phụ nhân ngồi trên ghế, khuôn mặt chau hết lên vì nhăn nhó, tay cầm chiếc điện thoại bấm số.

- "Tự nó về." Người đàn ông ngồi bên cạnh, tay cầm tờ báo đọc.

- "Tự nó về? Ông tưởng tôi là con nít 3 tuổi cho ông gạt đấy à? Ông..." Phụ nhân quay mặt đối diện người đàn ông, tay bỏ điện thoại xuống bàn, rồi chống nạnh chuẩn bị 'luyện giọng' buổi sáng.

- "Bố mẹ lại cãi nhau?" Một người đàn ông chừng chạc, như đập ánh sáng bước đến, tay đút túi quần hỏi.

- "Ô hay, mày lại còn biết tự về hả? Cái tính của mày chỉ có đứa nào không nào... à không, không có tật mới chịu được con ả. Mày còn biết bố mẹ mày sáng bánh mướt ra chờ mày về cơ đấy? Mày còn biết cái nhà này..." Đồi đối tượng, Ngụy phụ nhân quay sang mắng con trai mình.

- "Mẹ gọi con về có việc gì?" Ngụy Nhâm cắt lời bà, chậm rãi ngồi xuống ghế, tay rót trà, thong thả thưởng thức.

- "Bộ không có chuyện gọi mày về cũng không được à? Mày muốn..." Ngụy phụ nhân lại tiếp tục dạy dỗ đứa con 'bỏ nhà' này.

Ngụy lão gia bên cạnh cười khẽ, vỗ nhẹ tay bà:

- "Có gì muốn thì nói với nó nhanh."

- "E hèm... Mẹ định làm mai cho con với con gái của Hạ gia." Ninh Diệu mỉm cười hiền hòa nhìn thẳng con trai mình nuôi lớn, khác hẳn với bộ dáng 'hổ mẹ' lúc nãy.

Ngụy Nhâm...

- "Mẹ, ở nhà mẹ chán lắm đúng không?" Anh nhướn mày nhìn ba mẹ mình đang già vờ trấn tĩnh.

Chán lắm mới không có việc gì để làm, lại đi lo chuyện này.

- "Không, mẹ vì con mà không kể khổ, kiếm những cô gái dịu hiền về làm vợ cho con đó." Ngụy phụ nhân lại cười, phẩy tay như muốn nói.

Mẹ làm tất cả vì con

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cuộc săn bắt bắt đầu

Trầm mặc 3 giây, Ngụy Nhâm đứng dậy, bộ dáng chuẩn bị ra khỏi nhà:

- "Việc này con tự có chủ trương, không chừng năm sau con dắt về cho mẹ một cô con dâu thảo hiền đâu, vậy nên mấy việc này mẹ đừng có gọi con về làm gì, con đi đây." Anh sải bước dài hướng công nhà đi.

Ngụy phụ nhân đờ người ra, nửa ngày mới hoàn hồn, quay sang chồng mình hỏi:

- "Thằng con mình vừa nói gì ấy nhỉ?"

Ngụy lão gia không trả lời bà, lắc đầu cười cười.

Ở bên Nhan Thanh Mẫn, cô vừa đi đánh cờ với Chu công về, nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, bỗng nhớ ra một chuyện hết sức quan trọng.

Tú Ly còn đang đợi cô trở về để đi gặp khách hàng đầu.

Cô nhủ mày, vớ vớ cái trán đăng trí của mình. Chưa già như thế nào đăng trí rồi a?

Ngồi bật dậy, Nhan Thanh Mẫn làm vệ sinh cá nhân rồi đi tìm lão đại.

Đang tìm lão đại, cô gặp Ngô Sâm, dò hỏi mai mới biết lão đại đang nằm nghỉ trong phòng, đừng làm phiền.

Cô thật sự không muốn phiền đâu, cơ mà quả thật có chuyện gấp.

Cốc cốc cốc

Cạch

Nhan Thanh Mẫn thò một cái đầu vào, nhìn xung quanh kiểm bóng đáng quen thuộc.

Bỗng thấy lão đại nằm gác tay lên trán, trên sofa màu đen to đùng.

Phòng của lão đại không bật đèn, lại còn kéo rèm nữa, thành ra trong này rất tối, không có một chút ánh sáng, Nhan Thanh Mẫn rón rén như con mèo, lại gần chỗ anh đang ngủ.

-"Vào đây làm gì?"

Mới đặt một chân vào cánh cửa, bỗng nghe giọng nói trầm thấp, khàn khàn của người mới vừa ngủ dậy kia.

Người cô sững lại 1 giây, rồi cười hi hi bước lại gần lão đại đang ngồi dậy.

-"Lão đại, hình như anh quên một việc rồi?"

-"Tôi?" Ngụy Nhâm nghi hoặc, nhủ mày nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình cười hi hi.

-"Đúng. Anh biết tôi là nhà thiết kế mà."

-"Rồi sao?"

-"Tôi chưa giải quyết xong chuyện công ty." Có đối tác muốn gặp cô, cô phải về ngay, trì hoãn ở đây lâu lắm rồi. Tú Ly bên kia nào chắc nỗ lực lắm.

-"Tôi giải quyết rồi." Anh lại nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

-"Nhưng giải quyết là chuyện của anh...á, anh giải quyết chuyện công ty cho tôi rồi?" Nhan Thanh Mẫn như không thể tin được, nhìn anh trân trân.

-"Bất ngờ?" Anh giải quyết chuyện giúp thuộc hạ của mình bất ngờ lắm sao?

Cô bắt giắc gác đầu, rồi lại lắc đầu.

Bất ngờ thì có a, nhưng anh giải quyết giúp cô thì không bất ngờ cho lắm.

-"Còn chuyện gì nữa không?" Anh rất buồn ngủ, có chuyện gì thì nói nhanh.

Chưa kịp trả lời, Ngô Sâm đứng trước cánh cửa, cuối đầu báo cáo.

-"Lão đại, phát hiện một tàu lớn đánh cắp kho hàng của chúng ta ở Ấn Độ Dương."

Ngụy Nhâm đang có ý định đi ngủ thì lại có thêm việc để làm.

-"Cô biết bơi không?" Anh quay qua hỏi cô.

Cô ta mà say sóng thì để ở nhà.

-"Biết." Nhan Thanh Mẫn gật đầu chắc chắn.

-"Biết thì đi."

Đoàn xe từ trong biệt thự ngụy nga đi ra khỏi cổng, bắt đầu cuộc săn bắt mới.

Trong một căn nhà nhỏ...

"Mày chắc là tui nó tới?" Giọng nói nghe như tiếng suối chảy róc rách, mát mẻ trong lành phát ra từ đôi môi bạc mỏng.

"Thuộc hạ chắc." Một người đàn ông cao gầy, đứng ngược ánh sáng, khom lưng như con mèo già, cung kính đáp lời.

"Đề coi bản lĩnh tới đâu." Người đàn ông môi bạc mỏng nhếch miệng cười thần bí.

Thoát được, người xứng đáng là đối thủ của ta.

Chết, người là đồ nảo rỗng kêu to mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lão đại à, anh đừng độc miệng như thế được không ?

Trên boong tàu.

Ngụy Nhâm nhíu mày nhìn điểm chấm màu đỏ trên ra đa ở trước mặt, ánh sáng từ màn hình hắt lên khuôn mặt đẹp trai của anh, tạo nên một vẻ nghiêm túc nhưng không kém sự hấp dẫn của người đàn ông ở tuổi 30.

Một người đàn ông trẻ tuổi, mặc đồ hải quân, nhíu mày nói với anh:

"Lão đại, chính con tàu này đã cướp hàng của chúng ta, nhưng con tàu này đang chạy với tốc độ 305km/h, rất nhanh so với tàu của ta, đi về phía Biển Đỏ, nơi đó đang...có bão cát." Vừa dứt lời, trong boong tàu im lặng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng ruồi bay.

Bão cát ở Biển Đỏ không ai không biết sự lợi hại của chúng. Những năm trước, nó đã làm mất điện hơn 400 ngôi làng ở Ai Cập, nhiệt độ dự kiến giảm còn khoảng 6 - 7 độ C. Ít nhất 6 sân bay lớn đã phải đóng cửa, chuyển hướng đến sân bay khác.

Đối thủ bị điên hay sao lại chạy về hướng Biển Đỏ đó, không phải truyền hình kênh nào cũng đang nói về bão cát ở đó sao? Hay là...

"Trên tàu không có người, ai đó đã sắp xếp hướng tàu chạy, hoặc bố trí gì đó trong boong tàu." Đôi mắt anh lạnh dần, không còn hơi ấm. Người này đang dồn anh vào chỗ chết.

Giọng anh lạnh băng, khiến không khí trong boong không khác gì ở Bắc Cực.

Mọi người lập tức hoảng hốt, nhưng không ai nói ra.

Nhận thấy mọi người đang lung lay, giọng anh thêm một phần nghiêm nghị lẫn sắc bén:

"Đối thủ đang đánh 1 đòn vào tâm lý vào nỗi sợ hãi của các người, muốn để cho đối thủ đắc ý, các người cứ tiếp tục, tôi không ý kiến. Còn muốn đánh lại hán ta, không cần tôi chỉ đạo, tự các người biết mà làm."

Nói xong, anh nhìn cô gái đang nhìn mình:

"Đi." Rồi nâng bước, đi ra khỏi cửa boong.

Lòng người vì lời nói của anh mà bỗng nhiên bình tâm lại, cố hết sức làm việc.

Ngoài boong tàu, trên lan can.

"Anh định giải quyết như thế nào?" Nhan Thanh Mẫn nhắm mắt, tay giờ ra đón gió, hỏi thản nhiên như hôm nay trời đẹp không vậy.

"Cô thấy tôi nên giải quyết như thế nào?" Không trả lời câu hỏi của cô, Ngụy Nhâm nhìn cô gái đang tự tại trước mặt mình, hỏi ngược lại.

"Chẳng phải trong lòng anh đã tính toán hết sao? Ném móc câu, kéo theo hoặc ngược lại, đẩy mình lên, lặn, đột nhập tàu, điều chỉnh lại. Thế là xong." Cô nói một loạt các hành động, mỉm cười ngọt ngào như lấy lòng, ánh mắt lấp lánh như sao đêm.

"Không tồi." Không khen cũng không chê, một biện pháp tốt để giải quyết.

Cô gái này thông minh hơn anh tưởng nhiều.

Nhan Thanh Mẫn bỗng nhiên nhìn anh, nhìn đến mức cả người Ngụy Nhâm nổi một tảng da gà, rồi đột nhiên hỏi:

- "Bên người anh không có phụ nữ à?" Cũng không phải đột nhiên hỏi, chỉ là từ khi đi theo vị lão đại này, ai ai cũng nhìn cô với ánh mắt tò mò xen lẫn ngạc nhiên.

Bộ dạng cô bình thường, cũng đẹp. Nhưng chưa đến mức khiến người phải ngược nhìn như thế.

Vậy nên, chắc chắn chỉ có vị này mới khiến đám người đó cư xử như vậy thôi.

Cơ mà cô cũng tò mò a.

Thật sự không có lấy một người phụ nữ nào bên cạnh hần ta luôn hả?

- "Cô là giống đực à?" Ngụy Nhâm nhếch mép, ném ánh mắt khinh bỉ nhìn cô.

Cô ta là nam hay nữ cũng không phân biệt được?

Khóe miệng Nhan Thanh Mẫn giật giật...

Lão đại à, anh đừng đọc miệng như thế được không?

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bị bắt cóc

Sau khi đã giải quyết xong chuyện ở đây, cũng không bị vướng vào trận bão cát, lão đại bỗng nhiên có tâm tình, ở lại thêm một tuần nữa.

Nhan Thanh Mẫn cô cũng chẳng khó khăn gì, nơi đây đẹp thế. Không ngắm cũng phí.

- "Lão đại, phía bên Chu Liễu tra không ra, hần nói bên đó bảo mật khá cao tay. Hần bị virus vào đến cửa số 8, tổng có 10 cửa. Nhưng lại thêm một tin tốt, đối thủ của chúng ta họ Ninh. Trước khi bị virus vào, Chu Liễu kịp thời moi ra." Ngô Sâm cúi người, ánh mắt sáng quắc nhìn vị lão đại đang ngồi trước mặt.

Họ Ninh.

Tin này là một tin tốt. Chỉ cần tra ra ai trong Ninh gia có liên quan đến thế giới ngầm, bọn xã hội đen hay tổ chức nào, nhưng đây là việc hơi khó khăn, tốn phần lớn thời gian.

Mặc kệ, có còn hơn không.

- "Bảo Chu Liễu rút đi." Ngụy Nhâm xoay người ra cửa sổ, đứng ngược ánh sáng, khiến bóng dáng anh bỗng nhiên mờ ảo lại nhu hòa hơn.

Tra được chừng đấy cũng được rồi. Bức dây động rừng, bây giờ nếu tiếp tục tra nữa, e rằng khó hơn lên trời.

Vậy nên, rút lui là cách tốt nhất.

- "Nhan Thanh Mẫn đâu?" Cô nhóc này lại chạy đi đâu chơi rồi?

Ngô Sâm thoáng ngập ngừng, nói:

- "Cô ấy... chạy qua bên Macao chơi casino rồi."

Thật đúng là, ở Ai Cập cũng chạy qua Macao được.

- "Cô ấy đi một mình à?"

- "Vâng, đi lúc sáng, cô ấy bảo tôi báo cho ngài một tiếng, nhưng thấy ngài đang ngủ nên tôi không dám làm phiền."

Ngụy Nhâm xoay người lại, nhếch mép nói:

- "Đặt vé đi Macao cho tôi."

Cô nhóc này phải trôi bên người mới không chạy loạn.

Không không chạy đi Macao làm gì không biết.

Bên kia đại dương, Macao.

Nhan Thanh Mẫn cầm tờ giấy trên tay, ánh mắt lạnh băng, không khí trong phòng ngủ của khách sạn giảm xuống không phanh.

Đây có phải là sự thật?

Hay ai đó đang ngấm ngầm giở trò với cô?

Mắt cô nhìn xuống góc dưới cùng của tờ giấy.

[Hẹn 8h00 A.M mai, tại Loco Coffee.]

Nhất định cô phải đi, đi để trả lời cho những câu hỏi đang nhảy múa trong trí óc cô.

[Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau.]

Ngụy Nhân nhíu mày nghe chiếc điện thoại đang "bị" người phụ nữ lạnh băng trả lời.

Lần thứ ba rồi.

Cô ta không nghe máy của anh.

Ngụy Nhân cảm thấy mình bị kinh thường, sắc mặt khó chịu, âm u như bão táp, nói với Ngô Sâm đang ngồi phía trước:

- "Tra nơi cô ta đang ở cho tôi."

- "Vâng."

Anh vừa đáp chuyến bay xuống Macao lúc 8h00. Vừa đi vừa gọi cho con nhỏ này ba cuộc, vẫn không ai bắt máy.

Đúng thật là gan bằng trời.

Loco Coffee, 8h00 A.M.

Nhan Thanh Mẫn vừa bước xuống xe, nhíu mày nhìn bảng hiệu của quán cà phê.

Đang định bước vào, bỗng nhiên cái ót bị đau một trận, trước mắt tối đen.

Ngất xỉu.

Trước khi ngất, Nhan Thanh Mẫn mắng thảm Mẹ kiếp, đi bên anh ta toàn long nhong, thanh thoi muốn chết. Không phòng bị một chút liền bị đập. Ngụy Nhân, anh là tên khốn nạn!!

Khách sạn Nice.

- "Lão đại, cô Nhan đang ở Châu Phi, cụ thể ở Somalia."

Khu vực đang xảy ra bạo loạn đẫm máu nhất ở Châu Phi? Đang ở Macao ngon lành lại chạy sang đó. Cô ta đi tắm nắng à?

Ngụy Nhân dù nghĩ thế, nhưng không khỏi nhíu mày một phen. Các ngón tay lần lượt gõ xuống mặt bàn gỗ, trầm tư.

Ngô Sâm biết anh đang suy nghĩ, bèn im lặng không quấy rầy anh.

Ha? Bắt cóc? Cũng gan gớm.

Anh nhường mày, phân phó Ngô Sâm đặt vé đến Somalia.

Lần sau phải mua dây thừng mới được.

(Mayy :Đề trói chân bà chị lại ấy mà:)))

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Xử lí mấy thằng đực rựa

Châu Phi, Somalia.

Nhan Thanh Mẫn nhủu mày, đôi mắt màu nâu sáng đẹp để nhắm nghiền, đầu cô bây giờ đau như búa bổ.

Nặng trĩu.

Dù không muốn cũng phải mở mắt, Nhan Thanh Mẫn buộc chính mình phải tỉnh táo, thích nghi với bóng tối trong một căn phòng nhỏ, không có âm thanh gì ngoài tiếng hít thở đều đều bên ngoài cửa, cho biết có người đang ngủ.

Sát thủ vẫn là sát thủ, bóng tối chính là địa bàn của cô.

Cô bị bắt lúc 8:00, nhìn đồng hồ bây giờ đã điểm 12. Có nghĩa là cô bị bọn chúng bắt được 4 tiếng rồi. Có lẽ, anh ta cũng biết tin tức của cô rồi.

Thử cử động thân mình, Nhan Thanh Mẫn phát hiện cô bị trói chặt hai tay ra phía sau bằng dây thừng, chân mang boots cũng bị trói chặt, miệng thì dán lớp băng dính dày, quần áo hơi loạn một chút nhưng cũng chỉnh tề, người không có vết thương.

Xem ra bọn chúng chưa đụng chạm gì vào cô? Hoặc không dám chẳng. Ủ, là e ngại người phía sau.

Tay nhẹ nhàng cởi trói, sau đó mở đôi boots đen cao tới đầu gối của cô ra, lấy một con dao nhỏ, cắt dây thừng ở chân, rồi di chuyển như một con mèo bắt chuột trong bóng đêm, hai mắt sáng quắc lạ thường.

Hừ, danh hiệu của cô không phải trộm mới có.

Dám bắt cóc cô, xem cô xử lí mấy tên khốn này như thế nào.

Nhan Thanh Mẫn không khinh địch, đã có gan bắt cóc cô, nghĩa là chống đối lão đại.

Người này không thể xem thường.

Đến cạnh cửa, cô lấy một cái bông tai xuống, xoay 360 *, xoẹt ra một mũi nhọn tựa cây kim, đâm vào ổ khóa.

Phá.

Cách.

Mở được rồi.

Nhan Thanh Mẫn mở cửa ra, tay nắm chặt con dao nhỏ, môi mím chặt, hai tai như dựng thẳng lên, nghe ngóng cho rõ âm thanh xung quanh.

Có năm thằng đang ngủ, quần áo không chỉnh tề gì cho cam, thậm chí là xé rách cùng với một số đồ lót của phụ nữ.

Quảng bữa bãi trên sàn nhà.

Năm cô gái thì nằm lê lét lên đồng đồ bị xé, thân thể bị dính không ít chất dịch màu trắng đục. Những vết màu đỏ rải rác trên thể xác, có những vết tím bầm.

Nhan Thanh Mẫn trong lòng chửi thề: Mẹ kiếp, đúng là kinh tởm.

Rón rén bước chân qua những đồng hồ tạp này, cô 'lặng lẽ' một dao cắt đứt yết hầu từng thằng một.

Đến thẳng thứ năm, bỗng nhiên mở mắt ra, Nhan Thanh Mẫn cười càn đứ ợn hơn, tay lăm le con dao, thì thẳm bên lở tai lời cuối:

- "Cắt đứ ợc 'chim nhỏ' của mầy đi thì không ít phụ nữ cảm tạ tao đâu nhĩ)."

(Mầy: Thay vì kêu của quý hay tiểu đệ đệ, mị thay bằng từ này nghe thô tục mà vui tai hơn một chút. Mấy thẳng này làm gì xứng với mầy từ kia.:))

Vừa nhục mạ vừa cười ghê rợn.

Mặt thẳng đó tái xanh, miệng mở rộng, muốn hét lên nhưng không ra tiếng, lùi nhanh ra phía sau.

Nhan Thanh Mẫn cười tươi, vẫy tay tạm biệt: Bye bye. Rồi cắt phẳng động mạch chủ ở cổ.

Nhìn xuống phía dưới của thẳng kia, cô khinh thường bĩu môi: Cô không biết nam nhân chỗ đó dài bao nhiêu, nhưng thấy của thẳng khốn này đúng là nhỏ thật.

Cô cũng lười đi cắt.

Tay không dính một giọt máu, cô quay người ra cửa.

Đi xử lí tiếp những tên còn lại.

Người cuối xuống, nhặt chùm chìa khóa vứt cạnh một cái quần lót ren màu đỏ của phụ nữ, Nhan Thanh Mẫn bỗng cảm thấy lòng dâng trào vị chua.

Cùng là phụ nữ với nhau nhưng cô không đồng cảm tí nào với bọn họ.

Một số ít thì bắt đất dĩ mới làm, còn lại chẳng phải là vì tiền sao.

Cô xoay liên tục chùm chìa khóa, cắm vào ổ.

Cạch.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, tay đóng cửa lại, gió đêm lùa vào mái tóc dài của cô, thổi tung lên.

Nụ cười Nhan Thanh Mẫn sâu hơn, miệng phun ra ba chữ:

- "Ra hết đi."

Cô biết cửa kia đi dễ dàng bao nhiêu, thì cửa này khó bấy nhiêu.

Một đám người mặc đồ đen, đi ra, tay cầm khẩu súng nhắm thẳng vào đầu cô. Tất cả đều bịt mắt.

- "Oh my god, có chút bản lĩnh đấy chứ. Now, I'm sorry, kết thúc ở đây được rồi." Ngược nhìn thẳng khốn trước mặt, kính mát có, áo choàng tắm có, mỷ nữ hai người hai bên mặc bikini có.

Sao toàn mấy thẳng đứ ợc rựa thế này nhĩ?

Nhan Thanh Mẫn cảm thấy đầu mình có chút đau.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* đứ ợc tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Dò xét và vài lời của tác giả

Nhan Thanh Mẫn cảm thấy đầu mình có chút đau.

- "Không dám nhận lời khen của vị đây, xin hỏi vị này là đại ca hả?"

Nhìn thấy người đẹp trước mặt mình, vừa nói chuyện vừa tươi cười như hoa nở. Thằng đứ ợc rựa tâm bỗng ngứa ngáy.

- "Cô em nhìn cũng xinh phết đấy chứ, nếu cô em hầu hạ ông tốt, không chừng ông sẽ xin đại ca về hậu hạ luôn ông đây cũng không chừng." Thằng đứ ợc rựa nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá cô một lượt, như nhìn một món hàng có giá trị.

Cô nhìn ánh mắt dâm tà không hề che giấu chút gì đang nhìn ngay ngực mình, Nhan Thanh Mẫn thiếu chút nữa đập chết thẳng này tại chỗ.

Con mẹ nó, kinh tởm đến chịu được.

Xử lý xong hết đám mồng toi này, tao không thiếu mày thì tên tao đọc ngược lại.

Xem ra thằng này không phải đại ca rồi. Không phải lại càng tốt, chứ không thì uống công cô khen một trận.

Tâm trạng đang lúc xấu, Nhan Thanh Mẫn cầm con dao xoay vòng:

- "Ồ, nghe cũng hay ho đấy..." Nghe cô nói được mấy chữ đầu, thằng được rửa đắ ý vênh mặt như bồ thí ân huệ to lớn cho cô. "...nhưng cũng phải xem con chim được của mày to cỡ nào để tao hầu tao hạ, chứ nhỏ như thằng thuộc hạ của mày a, thì mau rút khỏi mắt tao. Nhìn lâu bẩn mắt lắm."

Nhan Thanh Mẫn bủi môi, che mắt như bẩn mắt thật. Chúng thuộc hạ mặt áo đen đang cầm súng bên này, không khỏi run rẩy một trận.

Thật lợi hại a.

Lần đầu tiên thấy có người nói thẳng mặt ông ta là chim nhỏ.

Thằng được rửa mím môi, mặt lúc trắng lúc xanh, hệt như cầu vồng chỉ vào mặt cô:

- "Mẹ mày, tao đã cho mày cơ hội còn không biết quý, đã thế thì mày đi chết đi. Lên hết cho tao, ai bắn trúng não con đ* này có thưởng."

Nhan Thanh Mẫn mắt híp lại thành một đường thẳng.

Xoay xoay con dao trong tay, cô uyển chuyển như con mèo, tay một dao cắt cổ từng thằng một. Mấy thằng này cũng không vô dụng một thằng đứng trước, một thằng đứng sau, một trái một phải đem Nhan Thanh Mẫn bao vây lại.

Nhìn từ ngoài vào tất cả đều tối đen như mực, chỉ có Nhan Thanh Mẫn một thân đỏ chót đứng giữa, như điểm nhấn của một bông hoa màu đen, đang nở rộ.

Tay đỡ một cây súng đang đập vào đầu, chân không nhà, xìa sang ngang gạt chân một thằng đang tiếng tới. Tay đỡ súng cầm cánh tay bẻ ngoặt ra đằng sau, Nhan Thanh Mẫn một chân đạp lên thằng phía sau, quay một góc 360 * khiến hàng loạt tên áo đen ngã xuống.

Cướp súng, bắn.

Rồi liên tục đánh ra chiêu thức phá vỡ vòng vây.

Nhan Thanh Mẫn cắn răng: Ngụy Nhâm sao chưa tới, đừng nói 4 tiếng. 15 phút cũng đủ để tra nơi cô đang bị bắt cóc rồi. Xem ra...

Cô cười nhạt, anh ta vẫn chưa tin tưởng cô.

Vậy mà cô cứ tin rằng anh ta sẽ tới, không vì cô thì cũng vì cái chức thuộc hạ này, không để người thuộc hạ chết một lần nữa. Nhưng mà, ha...

Đừng cho cô là phụ nữ mà khi dễ.

Nổi điên lên, Nhan Thanh Mẫn ra tay càng tàn bạo hơn. Các chiêu thức dần sắc bén đến nỗi nghe tiếng gió cũng rợn người.

Gần con thuyền, cách 3km.

Ngụy Nhâm quan sát qua ống nhòm, thấy cô đang đánh nhau với bọn bắt cóc, bỗng nhiên nở nụ cười.

Con nhóc này bị chọc giận rồi.

- "Ngô Sâm, đến lúc rồi."

Ngô Sâm đứng bên cạnh vâng một tiếng, lui ra ngoài.

Vài lời tác giả gửi đến độc giả:

Đêm nay là 30 Tết, cũng là giao thừa, mị chúc các độc giả theo dõi truyện của mị an khang thịnh vượng, vạn sự như ý. Chúc các bạn có một năm mới vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc.

Cũng chúc mừng truyện của mị đạt hơn 2k lượt xem trên Sàn. Về chuyện này, cảm ơn các bạn độc giả rất nhiều. Vì đã ủng hộ truyện của mị. Dù mị mới ra gần đây thôi, nhưng lượt xem và bình luận của các bạn là động lực để mị tiếp tục ra chương mới.

Thật sự cảm ơn các bạn.

Happy new year <3 <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ngất xỉu

Nhan Thanh Mẫn nhui mày lại, thở có chút gấp. Dù sao, cô cũng là một sát thủ, không phải lính đánh thuê hay người có võ công địch lại trăm, với cả cô còn là một cô gái nữa.

Nên hiện tại cô có một chút đuối sức rồi.

Mẹ kiếp, sao chưa tới?

Từng người một ngã xuống, Nhan Thanh Mẫn ăn không ít cú vào bụng, lưng, ngực, bị đối phương rạch một dao ở trên vai kéo dài xuống lưng khoảng 20 - 30 cm, đau đến nhe răng trợn mắt nhưng ngược lại, khiến đầu óc cô có chút thanh tỉnh.

Bỗng nhiên, những người áo đen bị ai đó đánh ngã, thằng khốn nạn kia thì bị đánh ngất xỉu, còn hai ả kia bị dọa sợ chạy mất dép.

Cuối cùng cũng đến.

Nhan Thanh Mẫn mệt là người, bất chấp tình cảnh loạn xung quanh mà nằm xuống, thở hổn hển.

Một đôi giày da đen bóng loáng, dừng ngay bên mặt của cô, người đó cúi người xuống bế xốc cô lên, đi về phía một chiếc tàu màu đỏ, cạnh con tàu này.

Cô nghe thấy tiếng nói của Ngô Sâm, nghe thấy tiếng la hét vì đau của bọn áo đen, đưa mắt nhìn một loạt xung quanh, nhắm mắt lại, nói:

"Dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người, anh là lão đại, chẳng lẽ không biết đạo lý này hay sao?"

Trước khi ngất đi, Nhan Thanh Mẫn nghe thấy tiếng cười khê của anh, rồi nói: Biết chứ, nhưng tôi không nghi cô, mà chỉ là dò xét năng lực thôi.

Nhan Thanh Mẫn khẽ rửa thềm một tiếng, rồi ngất trong lòng Ngụy Nhâm.

Khi cô tỉnh lại, đã là hai ngày sau.

Mệt nhọc quá độ, kiệt sức, là những từ mà bác sĩ nói khi cô hỏi.

"Cô chỉ cần truyền nước muối ba ngày, rồi xuất viện." Nói xong, bác sĩ cùng với cô ý tá xinh đẹp đi ra khỏi phòng.

Ngô Sâm đứng ở một bên, nhin không được nói:

"Đánh nhau với mấy người lăm, sao sức cô kém thế?"

Nhan Thanh Mẫn định nhắm mắt ngủ tiếp, nghe được câu hỏi của Ngô Sâm, quay sang trả lời:

"Vì tôi là sát thủ, không phải lính đánh thuê, bộ đội hay gì, với cả phụ nữ nữa, tôi là phụ nữ sao lại đi so với mấy tên đàn ông thô lỗ như anh được.

Sau này, nhớ trước khi hỏi dùng não suy nghĩ, rồi hãy hỏi."

Ngô Sâm đứng đơ người ra, rồi đen mặt quay đít ngồi xuống ghế, lấy tờ báo ra đọc.

Chiều.

Ngụy Nhâm đứng trước giường bệnh của cô, hỏi Ngô Sâm:

"Cô ấy tỉnh chưa?"

"Lúc trưa có tỉnh một lần."

Anh nhìn cô, khuôn mặt trắng bệch, chân mày nhíu lại, người cô mặt đỏ bệnh nhân rộng thùng thình, trông có chút buồn cười, nhưng khi nhớ lại những lời bác sĩ, anh cười không nổi: Thể chất cô ấy yếu hơn người bình thường, vì lúc ra đời, cô ấy sinh không đủ tháng.

Bỗng Nhan Thanh Mẫn nhíu mày thật chặt, hơi thở dồn dập, mắt không chớp, nước mắt từ khóe mắt cô chảy dài, một đầu tóc đen mượt quay qua quay lại trên gối.

Ngụy Nhâm trầm mặc, bấm nút đỏ phía đầu giường cô.

Cái nút đỏ kêu lên âm ỉ, bác sĩ y tá như đứng ở ngoài chực sẵn, xông vào phòng phi thường nhanh.

Trong mộng, Nhan Thanh Mẫn đang chạy rất nhanh, dường như phía sau có người rượt đuổi, ánh sáng bạc lóe lên trong đêm tối, khiến người ta rợn tóc gáy.

Nhan Thanh Mẫn vấp cục đá trên đường, người té nhào xuống, khuôn mặt bị tóc che phủ gần hết, nước mắt nước mũi tèm lem, vừa lùi ra phía sau vừa khóc:

"Ba, đừng đánh con nữa mà. Con biết sai rồi, đừng đánh con nữa..."

"Á____"

Nhan Thanh Mẫn bị người trước mặt mình - bố kia đâm một nhát trên tay, dòng máu đỏ chảy xuôi theo cánh tay nhỏ từng giọt đậm màu xuống đất.

Ôm cánh tay mình, Nhan Thanh Mẫn gào khóc:

"Ba, ba ơi, con xin lỗi mà, con biết sai rồi, từ nay con không làm như thế nữa, ba ơi..."

"Á ____ á ____ á ____" Liên tục ba nhát dao bổ xuống chân của cô, người đàn ông trông khoải trá với tiếng kêu của cô, cất giọng khàn khàn như địa ngục:

"Mày đi chết đi, mày xuống mà bồi tội với mẹ của mày, chính mày đã giết vợ tao, mày giết vợ tao."

Người đàn ông cười gằn, tơ máu đỏ chót trong mắt bỗng dữ dần lên, tay hướng tim của cô, dơ cao, đâm mạnh xuống.

"Không____"

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rốt cuộc, cũng không ai cần cô nữa sao ?

Tương chừng như đau đớn, nhưng cô lại không thấy đau hay cảm thấy một chút gì để nhíu mày cả, ngoài nỗi sợ hãi đang lan tràn như sóng lớn ra.

Máu, từng dòng chảy ra bàn chân cô, thấm xuống đất, tạo thành một vũng máu đỏ trầm, cuốn theo những hạt cát nhỏ, thành cục.

Nhìn, Nhan Thanh Mẫn một đầu tóc hỗn độn, xuyên qua nhìn xuống đất. Nhắm chặt mắt, cho nước mắt chảy hết ra ngoài, bỏ ngoài những tiếng cười ghê rợn cùng khoải trá của người đàn ông trên danh nghĩa là bố này của cô, hỏi:

"Con không giết mẹ, tại sao bố không tin con?" Nắm chặt hi vọng cuối cùng, hi vọng người bố của mình sẽ tỉnh táo lại một chút, dù chỉ một chút thôi cũng được.

"Mày không giết mẹ của mày? Hahaha, chính vì mày mẹ mày mới bỏ mạng, nếu cô ấy bỏ mày đi thì cô ấy sẽ không chết. Mày xuất hiện trên đời này là một gánh nặng với tao và cô ấy mày hiểu không? Tất cả là do mày. Mày chính là hung thủ giết vợ tao." Đôi mắt ngập tràn tơ máu đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt người đàn ông này chảy dài xuống gò má cao, hóp gầy.

Dường như hận thù đã làm mờ mắt người đàn ông này.

"Con...chính là gánh nặng sao?" Nhan Thanh Mẫn dờ dẫm nhìn bố mình, run rẩy như hỏi bố, như hỏi chính bản thân.

Mình là gánh nặng sao?

Ha...

Thì ra...Thế giới này không ai chào đón mình.

Mình chỉ làm họ khổ sở thêm thôi.

Nhan Thanh Mẫn đột nhiên gục xuống, mờ ánh mắt như cầu xin nhìn bố:

"Nếu như giết con, bố bớt đi gánh nặng. Vậy...bố hãy làm đi." Nhan Thanh Mẫn cười nhạt, nhắm mắt lại như chìm vào giấc ngủ sâu, tối đen như mực.

Bên ngoài này.

Tìm Nhan Thanh Mẫn bỗng nhiên ngừng đập, người cô không vùng vẫy nữa. Mà trên mặt là nụ cười nhạt cùng nước mắt thấm ướt một mảng gối.

Tít...Tít...Tít...Tít...

Bác sĩ sững người nhìn máy kích tim, nhưng kịp hồi hồn lại bởi giọng nói lạnh như băng của Ngụy Nhâm.

"Cứu sống cô ấy bằng mọi cách."

Bác sĩ lưng dù toát mồ hôi lạnh, vẫn không quên nhiệm vụ của mình là cứu người, hai bàn tay đề lên ngực cô, chụm lại, đề mạnh lại đề mạnh, nhấp nhô như thuyền đi giữa sóng lớn.

Ngụy Nhâm đứng bên cạnh, mày gắt gao nhíu lại: Cô gái này, quá yếu.

Đầu tiên là ngất đi vì kiệt sức, sau đó bị hình như là ác mộng quấy nhiễu, sau đó tim ngừng đập.

Người yếu đuối như vậy, ngay cả mạng sống của mình cũng từ bỏ.

Người như vậy, anh không cần.

"Bác sĩ, tim đập lại rồi." Cô y tá nhìn màn hình nhấp nháy, thở phào nhẹ nhõm báo cho bác sĩ đang hì hục bên cạnh.

Bác sĩ lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi, rồi nói:

"Cô ấy sống rồi, một lúc nữa sẽ tỉnh."

Như ngầm nghĩ có nên nói tiếp hay không, bác sĩ bảo:

"...Cô ấy bị cú sốc lớn về tinh thần, dẫn đến tim ngừng đập. Nên...ừm...sau này, anh nên chiếu cố cô ấy một chút." Rồi sai bước dài như bay đi ra khỏi phòng bệnh.

Đúng là, hù chết ông.

Cú sốc lớn về tinh thần?

Ngụy Nhâm mím môi, đôi mắt chim ưng hẹp dài như có như không nhìn về phía cô.

...

Đợi khoảng 15", Nhan Thanh Mẫn cuối cùng cũng tỉnh.

Mí mắt nặng nề mở ra, ánh mắt vô hồn mà trống rỗng, cứ đăm đăm nhìn lên trần nhà bệnh viện. Nhan Thanh Mẫn bỗng quay đầu, nhìn anh, cất giọng khàn khàn:

"Cảm ơn."

Ngụy Nhâm đứng quay lưng lại với cô, đáp lời:

"Dưỡng cho hết bệnh, rồi quay về tổ chức của cô làm việc đi."

Nhan Thanh Mẫn mờ to mắt, hoảng hốt nhìn về người đàn ông đứng ngược ánh sáng.

Rốt cuộc, cũng không ai cần cô nữa sao?

Nước mắt lại một lần nữa lăn dài. Cô run run hỏi:

"Tại sao?"

Ngụy Nhâm như không nghe tiếng nức nở của cô, quay lưng lại, đối diện với cô nói:

- "Cô quá yếu, thể xác lẫn tinh thần. Tôi không cần người yếu. Tôi cần người mạnh."

Boong.

Từng câu từng chữ của anh, là nhát búa khổng lồ, bổ vào đầu cô.

Nhan Thanh Mẫn đơ người nhìn anh, những giọt nước mắt đọng trên khóe mắt vẫn còn hiện diện.

Cô...thật sự là một người yếu đuối. Từ trước đến nay, sự mạnh mẽ xảo trá đó, là vỏ bọc mà cô gây dựng.

Như một con nhím, dựng những chiếc gai nhọn lên để chống lại kẻ thù, cũng như...bảo vệ mình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hành trình trở nên mạnh mẽ bắt đầu

Tác giả: Sorry các bạn rất nhiều, vì mình ra chương hơi trễ, dạo này mình có nhiều việc phải làm quá cho nên đã để các bạn chờ đợi lâu.

Bắt đầu từ tuần này trở đi, mình sẽ cố gắng ra 3 - 5 chương trong một tuần.

Cảm ơn các bạn đã đọc đến chương này. Còn bây giờ, hãy đọc tiếp diễn biến tiếp theo nàoooo.

(Và nhớ giới thiệu bạn bè của các bạn về truyện của mình nữa nha, =)) mình hy vọng truyện này sẽ làm thỏa mãn các bạn. Love love.)

Nguy Nhâm về mặc trầm ngâm, nhìn cô nói:

- "Cô về công ty cô làm việc một thời gian đi, đến thời điểm nhất định, hãy trở lại."

Nhan Thanh Mẫn nhìn lại anh một lúc lâu, nghĩ đến Tú Ty môi mím cười tỏa nắng, nghĩ đến công ty một tay cô gây dựng, nghĩ đến những ngày tháng dù cực nhọc nhưng vui vẻ của mọi người trong công ty.

Cô gật đầu lia lịa, làm cho những hạt pha lê kia rớt xuống không ngừng.

Sợ anh đổi ý, Nhan Thanh Mẫn không khỏi gấp gáp:

- "Tôi về, tôi nhất định phải về."

- "Ngô Sâm, đặt vé máy bay về Hồng Kông vào sáng mai giúp tôi."

- "Vâng."

Ngô Sâm đi ra khỏi phòng, Nguy Nhâm sai bước chân dài đi đến trước mặt cô, ánh mắt sâu hun hút như vũ trụ đen khổng lồ mà bao la, nhìn cô nói từng chữ:

- "Đừng phụ sự kì vọng của tôi."

Anh để cô trở về, không phải là giận cô hay không muốn nhìn thấy cô nữa, mà là cho cô nhìn thấy được sự cuồng nhiệt, sự hăng say trong lao động.

Cho cô thấy nơi này không phải không ai cần cô, mà là cô có muốn ở hay không thôi.

Cho cô cảm nhận được cuộc sống còn nhiều điều khiến ta vui vẻ, mà ta chưa biết, khiến cô trân trọng bản thân mình hơn, chứ không phải là tùy hứng, muốn làm gì thì làm như bây giờ.

Cho cô thấy được chỉ có sống, mới làm được những gì mình muốn làm, chỉ cần sống thôi thì đủ rồi.

Chết.

Không phải là sự kết thúc, mà là sự khởi đầu của đau khổ, khi ta vướng bận ở trần thế nhiều đến ta không tưởng được.

Hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh, Nhan Thanh Mẫn thầm khen bản thân mình vì lúc trước đã vào khoang của anh ở trên máy bay, đó là

điều đúng nhất cô từng làm

Nguy Nhâm nói xong, đi ra khỏi phòng về nhà.

Còn cô thì ngồi ăn bữa cuối cùng tại bệnh viện ở Somalia, thuộc Nguy gia.

10h a.m, sân bay.

[Chuyến bay từ Somalia đến Hồng Kông sắp cất cánh, quý hành khách vui lòng chuẩn bị vé đến quầy soát vé...]

Giọng cô tiếp viên hàng không mềm mại, nói to trên loa phát thanh.

- "Tạm biệt, tôi đi đây." Nhan Thanh Mẫn hóa trang thành một cô gái trẻ trung, tràn đầy sức sống như sinh viên, gờ tay tạm biệt Ngô Sâm đang đứng trước mặt.

Nguy Nhâm thì đang bận, không đến để tiễn cô được.

- "Ừ." Nụ cười cứng ngắt xuất hiện trên mặt Ngô Sâm, theo thói quen là có hai người phù trợ cho lão đại, bây giờ cô đi, tuy rằng sẽ trở về nhưng anh cảm thấy trống trải, không quen.

Nói rồi, Nhan Thanh Mẫn quay lưng, đi về phía chỗ soát vé.

Ngô Sâm cũng đi về với lão đại =))).

Nhìn về phía bầu trời cao xanh trong sân bay lần cuối, những tia nắng yếu ớt xuyên qua tấm kính to lớn trong suốt, Nhan Thanh Mẫn nở nụ cười rục rờ như ánh ban mai, làm người đi đường sững sờ một chút rồi đỏ mặt quay đi, thậm chí trong lòng mình sẽ trở lại sớm thôi.

Tạm biệt, Somalia.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bị cướp

Hồng Kông, Trung Quốc, 3 giờ p.m

Trên sân bay, Nhan Thanh Mẫn đeo chiếc kính báng to tối màu, một tay kéo vali một tay gọi điện thoại cho Tú Ly ra đón cô.

[Tít...

- "Alo."

- "Tú Ly hả? Tao về rồi."

- "Mày về đâu?"

Tú Ly bên đầu dây tỏ vẻ nghi hoặc.

- "Hồng Kông, Trung Quốc."

- "Đù, hồi tao kêu mày về gấp đi mày không chịu về, hồi tao không kêu thì mày lại chạy về. Nào bây bị xi măng lấp hết rồi hả?"

- "...Tao muốn cho mày bắt ngờ mà." Khóe môi Nhan Thanh Mẫn giật giật.

- "Đợi chút, tao ra đón. Đừng có chạy lung tung đấy."

- "Ok."]

Môi không khỏi nở nụ cười, đang định cất điện thoại vào trong túi áo thì bỗng một lực đạo mạnh mẽ cướp điện thoại trong tay cô, rồi bỏ chạy vào chỗ đông người.

Nhan Thanh Mẫn nghiêng răng ken kết, bắt cháp hình tượng xách chiếc va li đen chạy theo dấu vết.

Mới về nước đã gặp bọn trộm cướp, công an gần đây sống nhàn nhả quá ha.

Luôn lách, chen lấy mọi ngõ ngách, người ở sân bay không ai là không nghe thấy tiếng hét của một cô gái: Tên khốn kiếp, và bóng dáng ai đang chạy.

Luận về trộm cướp, cô không bằng.

Nhưng chạy trốn thì cô xưng thứ nhì, không ai dám xưng thứ nhất.

Dám trộm đồ của bà đây, con mẹ nó mày chán sống rồi.

Tên trộm thờ hồng học dừng lại một chỗ vắng người, đưa tay ra hiệu với cô dừng lại, không chạy nữa, miệng với mũi thì nhau thờ phỉ phò.

Còn Nhan Thanh Mẫn vẫn như cũ, chỉ là tóc có chút loạn, tay xách vali hơi mỏi một chút, tóm lại là ổn cả.

- "Mày chán sống rồi hả?" Cô cười khẩy, giật lại điện thoại mà tên trộm cầm trong tay.

- "Cô... cô..." Vẫn chưa ổn định lại hơi thở, tên trộm nói gấp lên, mặt mũi đỏ bừng như lửa.

Để ý thấy chiếc túi nhỏ mà hấn ôm trong lòng, Nhan Thanh Mẫn không khỏi cười lạnh.

- "Hôm nay cũng làm được 2 3 vụ ấy chứ nhỉ?"

Tên trộm này cũng khá ầy chứ, cô đứng đó mà không nghe thấy tiếng hít thở gần mình, vì chỗ cô đứng cũng vắng người, không nhiều lắm, nên nếu có thì cô phát hiện ra rồi.

Hoặc là nói bản lĩnh của cô bị tuột rồi, hoặc là tên này không phải trộm thông thường.

Cảm nhận được ánh mắt của Nhan Thanh Mẫn chĩa vào chiếc túi mình đang ôm trong lòng, tên trộm kia nhăn mặt:

- "Đồ cô cũng lấy lại được rồi, sao cô chưa đi?"

Nhan Thanh Mẫn bỗng cười to:

- "Hahaha, mày đúng là chán sống thật, giết mày đi là tao có thể trừ hại cho dân, bớt đi một thành phần trộm cắp, công an còn phải cảm ơn tao nữa, tại sao tao không làm?"

Tên trộm bỗng tái mặt, đưa mắt nhìn xung quanh để cầu cứu, nhưng chỗ hai người đang đứng chỉ có cỏ vài cây, không có bóng người.

- "Tao... tao chỉ là... là... do hoàn cảnh đưa đẩy nên mới đi bước này. Tao... tao..." Tên trộm lắp bắp.

- "Mày tên gì?"

Nhan Thanh Mẫn nhũu mày đánh giá tên trộm từ trên xuống dưới, một đầu tóc đen bóng, khuôn mặt được vẽ bậy lên bằng lọ nghệ, đen thui nhưng bù lại có một đôi mắt đen lấp lánh như hắc thạch.

Mũi cao, thẳng tắp. Đôi môi mỏng mím lại, khép chặt.

Tư sắc không tệ nha.

- "Du Hải." Tên trộm rít từng chữ qua kẽ răng.

Ngao du tứ hải.

Nhan Thanh Mẫn gật gù, tặc lưỡi nói:

- "Du gia, bề dày lịch sử trăm năm, chỉ có nghề gia truyền duy nhất - trộm cắp, sinh nam từ 10 tuổi trở đi phải ra ngoài trộm được gì thì về sử dụng cái ấy, nói đúng hơn là tự túc, sinh nữ 13 tuổi trở đi mới ra ngoài trộm.

Du gia không trợ cấp tiền bạc hay bất cứ thứ gì kể từ khi đi làm "công việc". Nhưng từ mười năm trước Du gia đã suy tàn, chỉ còn ít ỏi mấy người vì người của Du gia đã bị sát hại, do tên trộm nào đó đã chỉ điểm."

Du Hải sững sờ nhìn cô gái trước mặt, vẻ mặt không thể tin được sao cô ấy lại có thể biết tường tận chuyện của Du gia như thế, cả sáng lẫn tối.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mặc bầy mà con Mèo Hoang giăng

"Cô...cô làm bên cục an ninh à?" Du Hải nhìn lướt từ đầu tới chân cô, không thấy cô có gì đặc biệt ngoại trừ cô có một đôi mắt đẹp ra, còn lại thì rất bình thường, vô cùng bình thường.

(Vì lúc này bà chị Nhan của chúng ta đã hóa trang rồi mà =)))

Nhan Thanh Mẫn phì cười:

- "Này nhóc, không phải ai làm bên cục an ninh đều biết hoàn cảnh hay gia phả nhà người khác đâu. "

Du Hải nghe chữ "nhóc" phun ra từ miệng cô, mặt mày bỗng đen thui như đất nồi:

- "Tôi 20 tuổi rồi. "

Nhan Thanh Mẫn lại cười phá lên, còn khoa trương hơn lúc nãy nữa:

- "Mới 20 à, còn non quá."

- "Cô là sát thủ?"

Du Hải nhủ mảy, lúc nãy cậu chạy ngang quá người cô, cái sát khí ấy dù thu liễm lại, nhưng cậu vẫn nhận ra được.

Câu hỏi tự nhiên ở trên trời rơi xuống làm cô phải thu lại nụ cười của mình, thầm khen cậu nhóc mũi thính như chó này.

- "Ồ, mũi cậu thính thật. Cậu muốn đi theo tôi không?" Nhan Thanh Mẫn cười duyên, cô không phải dư tiền mà nuôi cậu ta, thật ra là có ý đồ hết.

Có cậu ta đi theo sau này, không biết chừng mình còn được lời nữa. Nên đại gì không mời.

- "Tôi là trộm. " Du Hải cậu bỗng cảm thấy nghi ngờ bà chị trước mặt này, ngửi thấy mùi bị người ta đặt bẫy.

Tôi là trộm.

Tôi không giúp gì được cho cô đâu.

Cậu cũng không ngu tới mức mình được ăn ngon mặc đẹp mà không cần phải trả giá, đời này không cho không ai thứ gì.

- "Trộm cũng có cái riêng của trộm chứ. Có đi không?" Nhan Thanh Mẫn dự định nếu cậu nhóc này không chịu đi, thì cô dẫn hắn ta tới chỗ cảnh sát vậy, cô cũng không thiệt cái gì.

- "...Đi." Như cắn răng nói ra chữ này, Du Hải cảm thấy mình bị người ta lừa vào hang sói thành công mất rồi.

[Tít...tít...tít

- "Nè Nhan đầu heo, cậu đang ở đâu đó hả? Cậu ngay lập tức quay về sân bay cho tớ, tớ đã dặn cậu trong điện thoại là không được chạy loạn rồi mà, cậu hiểu tiếng người không đó? Tớ ở đây chờ cậu gần 1 tiếng đồng hồ, cậu lại chạy đi chỗ khác, cậu ngứa đòn lắm đúng không? Lâu rồi tớ chưa cho cậu một trận nên cậu "nhớ" quá hả?..."

- "Dừng dừng dừng, tớ đang ở phía sau sân bay, tớ bị người ta trấn lột nha." Nhan Thanh Mẫn cố làm giọng bị người ức hiếp, mềm mại như nước.

- "Trấn lột? Người như cậu mà cũng bị trấn lột à?"

- "Ê, Trương Tú Ly, cậu nói cho rõ từ "người như tớ" là người như thế nào, cậu... *cụp*...ê....ê...ê"]

Nhan Thanh Mẫn nhủ mảy nhìn cái điện thoại, tự dưng không không con nhỏ này cúp cái rẹt là thế nào?

Ngụy gia.

- "Lão đại, cô ấy đến nơi rồi." Ngô Sâm cung kính đứng bên cạnh Ngụy Nhâm.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế da to đùng, xoay lưng với Ngô Sâm, những tia nắng chiều hắt lên gương mặt góc cạnh, ngó quan rõ ràng mà sắc bén của

một người đàn ông chừng chạc.

- "Tiếp tục theo dõi." Ngụy Nhâm anh không phải là người rảnh rỗi.

Từ khi cô ở lại cạnh anh, tin đồn có một người phụ nữ đứng bên cạnh lão đại anh đã lan truyền rất nhanh. Bây giờ anh lại thả cô đi, khác gì làm mồi cho bọn chúng, bọn chúng mà không bắt lấy cơ hội uy hiếp cô gái này để anh làm một việc gì đó, chẳng phải quá lãng phí hay sao.

Nhưng mà, thông minh và tự cho mình thông minh là hai cái hoán toàn khác nhau.

Bọn chúng đã muốn làm, thì tại sao anh lại không tương kế tựu kế.

- "Vâng." Ngộ Sâm vội lui ra ngoài.

Xem ra, lại có chuyện hay để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Số đo ba vòng của cậu bao nhiêu tở còn biết nữa là

Nhà của Nhan Thanh Mẫn.

- "Nè nhóc, sao cậu lại đi trộm điện thoại của nhỏ đó?" Trương Tú Ly ngồi trên ghế sofa màu nâu, ngược hỏi.

Hồi chiều, cô nhờ bảo vệ tìm đường đến sân bay phía sau, thấy hai người một lớn một nhỏ đứng nhìn nhau thách thức, cô đang hùng hực ý chí là phải đánh tên trộm một trận nên thân, haizz...nhưng mà ngất nổi, cậu ta đẹp trai quá, mà trời sinh cô lại thích trai đẹp, trai càng đẹp cô càng thích, ý chí hùng hực bốc lửa bỗng chốc lụi tàn không sót lại một chút nào.

Đến khi cậu ta lên xe lúc nào, cô cũng chẳng biết. Mà ánh mắt cậu ta nhìn cô hơi kì quái nha...giống như nhìn một người đàn độn. Cơ mà biết làm sao, người ta đẹp trai quá, cô không nỡ đánh nha.

Cô đang định hỏi tại sao lại đưa cậu ta về nhà cô ấy, cô ấy chỉ nói: Cậu ta không có nhà, tở đang thiếu em trai, nên tở dụ cậu ta về nhà, để vừa nuôi vừa trải nghiệm cảm giác làm chị gái.

Cô tò mò: Cậu bị dư tiền đúng không?

Nhan đại tỷ phán: Ủ, tở dư tiền.

Thế là cô câm nín đến bây giờ luôn.

Chờ Nhan Thanh Mẫn vào bếp, làm đồ ăn thì cô mới tranh thủ hỏi một chút chuyện.

- "Thiếu tiền." Du Hải uống một ngụm nước, tiết kiệm lời mà nhả ra hai chữ.

- "Cậu không có việc làm sao? Hay là nợ nần." Trương Tú Ly nhìn mặt cậu nhóc, thăm than thở sao trên đời có người đẹp đến như vậy.

Như không muốn cậu trả lời Tú Ly, tiếng chuông của reo lên.

[Kính...coong...]

- "Tới đây." Tú Ly nói to với người ngoài cửa, rồi mang dép chạy xồng xộc ra ngoài.

- "Cô có phải là Trương Tú Ly không?" Một anh thanh niên tuấn tú, mỉm cười thân thiện với Tú Ly, cô ngơ ngẩn nhìn anh ta rồi cười e thẹn.

- "Phải. Anh tìm tôi có việc gì không?"

- "Phiền cô ký tên lên giấy rồi nhận hàng." Một lần nữa, anh thanh niên tuấn tú mỉm cười thân thiện, thiêu đốt con tim bé bỏng đang đập loạn trong ngực cô.

- "Anh...anh đợi một chút, tôi vào lấy tiền." Nói rồi, ba chân bốn cẳng chạy vào phòng khách, lục lọi trong túi xách một hồi mới nhờ ra là mình để bóp tiền trong nhà bếp, vì mới đi mua đồ với Nhan Thanh Mẫn xong.

Cô gỡ đầu mình một cái, rồi lại phóng vào nhà bếp lấy bóp tiền.

- "Ngại quá, để anh đợi lâu." Nhẹ nhàng cầm cây bút trên tay anh thanh niên tuần tú, Tú Ly mỉm cười tự cho là mềm mại thanh thoát, ký tên vào tờ giấy, rồi nhận lấy hàng từ anh thanh niên tuần tú.

- "Cảm ơn cô đã đặt hàng." Nở nụ cười thân thiện lần cuối, anh thanh niên tuần tú quay người đi.

Và Trương Tú Ly như trông rể ở đó luôn, cứ đứng cười ngơ ngác.

Bỗng một cái vó gõ lên đầu cô đau điếng. Bực mình quay lại, mới biết là Nhan Thanh Mẫn chống nạnh nhìn cô chăm chăm này giờ.

- "Nào cậu lại bị ngâm nước nữa rồi hả? Thấy ai đẹp trai cũng đứng trông cây si." Nhan Thanh Mẫn nhăn mày, nhìn cô bạn đang cười ngu ngốc, không có tiền đồ của mình.

- "Sao cậu biết tớ nhìn trai đẹp?" Trương Tú Ly nhìn cô.

- "Thứ gì của cậu mà tớ không biết. Số đo ba vòng của cậu bao nhiêu tớ còn biết nữa là." Nhan Thanh Mẫn khinh bỉ, nói tiếp "Vào ăn cơm." Rồi quay người đi thẳng.

- "Đù, số đo ba vòng của tớ cậu biết luôn á? Có phải cậu nhìn lên tớ tám không? Đồ... đồ sở Khanh." Trương Tú Ly mặt nổi một rạn mây đỏ, nói với theo cô.

- "Ha... Cậu nhìn lại bản thân xem có cái gì để tớ nhìn lên không đã rồi nói." Nhan Thanh Mẫn tặc lưỡi, khinh bỉ cô bạn thân của mình thêm một trận.

Trương mê trai...

Đóng cửa lại, chạy vào trong nhà, tay đưa thùng hàng cho Du Hải, rồi nói:

- "Đồ của cậu tôi mua đấy." Trương Tú Ly lại thẹn thùng đỏ mặt, nói với Du Hải.

- "Cảm ơn, khi nào có tiền tôi sẽ trả lại." Du Hải mặt không cảm xúc.

- "Ăn cơm, ăn cơm, nhanh rồi đi ngủ." Nhan Thanh Mẫn nói với ra phòng khách, dập tắt hết thẹn thùng của Tú Ly.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tôi sẽ chờ Nhà thiết kế Nhan Thanh Mẫn đáp trả

"NHAN THANH Mẫn."

Đang chìm trong giấc ngủ sâu, Nhan Thanh Mẫn bỗng giật mình, té từ trên giường xuống sàn nhà lạnh băng, khiến cô tỉnh táo thêm chút.

Xoa lỗ tai đang nhức của mình, Nhan Thanh Mẫn mơ màng nhìn "sinh vật kỳ lạ" đang giương nanh múa vuốt.

- "Trương Tú Ly, cậu ngại mình sống quá dài hả?" Cát giọng khàn khàn hỏi, Nhan Thanh Mẫn leo lên giường có ý định ngủ tiếp.

- "Lâm Diễm Diễm, 24 tuổi, hiện là nhà thiết được công chúng biết đến với biệt danh Sweet, là cái tên "hot search" trong tháng vừa qua. Trong tháng này, cô đã cho ra bộ sưu tập "Bà Chủ Thiên Hạ" làm chấn động giới thời trang. Từ đó, cô bắt đầu nhận được sự mến mộ từ khán giả, kể cả những người có "máu mặt" trong giới thời trang cũng bị cô thu hút."

(Diễm Diễm = Sweet = Ngọt ngào).

Vừa dứt lời, Nhan Thanh Mẫn bật dậy như lò xo, hai tay dụi dụi đôi mắt có ghèn, nhú mày nói Tú Ly:

- "Cho tớ xem bộ sưu tập của cô ta." Rồi đứng dậy, xô đôi dép bông cũ màu bước lệt xệt vào WC, vệ sinh cá nhân.

Trương Tú Ly đứng ngoài cười đất ý: Biết ngay cậu ấy sẽ như thế này mà, ngứa tay quá a, sắp có bão rồi đây.

N&M.

- "Xin chào mọi người, tôi trở lại rồi đây." Nhan Thanh Mẫn mỉm cười, xách túi bước sải dài đến phòng làm việc của mình, chào mọi người xung quanh.

Có vẻ, việc Nhan Thanh Mẫn đi làm lúc này đã làm cho đồng nghiệp xung quanh rất sốc, thái độ rất...kỳ lạ. Họ cứ nhìn vào cô rồi chỉ trỏ, thì thầm này nọ.

Nhan Thanh Mẫn vẫn mỉm cười như cũ, chỉ là nụ cười này có chút lạnh lẽo.

[Cốc...cốc...cốc]

"Vào đi."

"Đây là bộ sưu tập của Lâm Diễm Diễm trong tháng này, còn đây là sơ yếu lý lịch của cô ta."

Trương Tú Ly cười hihi đưa hai tập tài liệu cho cô, nhưng trong mắt cô thấy có một tia lo lắng rồi làm hành động "cố gắng lên", quay người bước ra ngoài.

Điều này làm Nhan Thanh Mẫn càng thêm nghi hoặc, không lẽ bộ sưu tập của cô Diễm gì đó thật sự rất đẹp sao?

Không giấu được sự tò mò lẫn thắc mắc, Nhan Thanh Mẫn mở tập tài liệu ra, đầu tiên là bộ sưu tập của Lâm Diễm Diễm.

Đập vào mắt cô là sắc đỏ tung hoành ngang dọc, sắc đỏ có chút chói mắt nhưng không kém phần hiên ngang,凛冽. Trang phục rất đẹp, tỉ mỉ từng chi tiết, cô biết điều này, một nhà thiết kế không cần phải làm nhiều đồ chỉ cần làm chất lượng là ok.

Lâm Diễm Diễm làm được điều đó. Cô rất ngưỡng mộ.

Qua trang khác, sự tán thưởng trong mắt Nhan Thanh Mẫn càng sâu. Lật từng trang, từng trang, cuối cùng cũng đến trang cuối.

Sắc mặt cô có bỗng nhiên tối sầm như giông tố. Không gì khác mà chính là tờ thiết kế cuối cùng này có một dòng chữ làm cô rất...hung phấn a.

"" Tôi sẽ chờ Nhà thiết kế Nhan Thanh Mẫn đáp trả. "

Không phải mong mà là chờ.

Không phải chỉ giáo mà là đáp trả.

Nhan Thanh Mẫn cảm thấy buồn cười. Nổi tiếng quá nhanh làm nào cô ta bị úng nước à? Chắc là chưa trải qua vấp ngã đây mà.

Thật sự coi cô là đối thủ mà đâu sao?

Cũng đánh giá bản thân mình cao quá rồi.

Sau khi xem hết bộ sưu tập này, Nhan Thanh Mẫn trầm tư: Cô ta thiết kế rất đẹp, nhưng cô vẫn thấy thiếu một thứ gì đó.

Một thứ gì đó...haizz cô nghĩ không ra.

Nhan Thanh Mẫn vội lấy một bản thiết kế của cô ra, đặt lên bên cạnh một thiết kế nào đó của Lâm Diễm Diễm.

Nhan Thanh Mẫn nhíu mày, nhìn kĩ hai bản thiết kế.

Đường nét tỉ mỉ, màu sắc hài hòa, mỗi bản thiết kế có một nét đẹp riêng.

Riêng?

Bỗng nhiên mắt cô lấp lánh như ánh sao trên trời, nở nụ cười còn chói hơn bình minh, Nhan Thanh Mẫn biết được cô ta thiếu thứ gì rồi.

Một thứ cô có rất nhiều, nhưng cô ta lại không có.

Bạn đang đọc truyện *Lão Đại Tha Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.